

Nhóc Oi! Yêu Anh Nhé

Contents

Nhóc Oi! Yêu Anh Nhé	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	24
9. Chương 9	25
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	29
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32

Nhóc Oi! Yêu Anh Nhé

Giới thiệu

Là một câu chuyện tình yêu nhưng nội dung của nó lại là bị kịch của tình yêu, cô đã xa hẳn từ cái ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-oi-yeu-anh-nhe>

1. Chương 1

Con nhỏ Hương gắt lên với tôi, tiếng thét của nó có thể làm cho người chết sống dậy mà ko cần thuốc hồi sinh.

- Mày điên rồi à! Việc j phải nói chuyện với cái loại người như vậy. Chỉ tổ tốn nước bọt - Hương gào ầm lên.
- Cũng đành thôi. Mình cứ đến thôi, việc j phải sợ? - tôi vẫn bình thản nói.
- Bọn chúng đúng là ko bằng loại cầm thú - Hương nói rồi nhổ phì một bãi nước bọt xuống chân.
- Kệ đi. Dù sao thì tao vẫn đến gặp chúng - Tôi nhún vai.

Nhỏ Hương bắt đầu dịu giọng hơn, van nài tôi

- Tao xin mày đấy, mày mà đi chúng nó sẽ dở trò hãm hại mày cho xem, tao biết là bọn nó sẽ... - nó chưa kịp nói hết câu thì đã bị tôi chặn họng.
- Hương à! tao rất biết ơn tấm lòng của mày, nhưng tao vẫn phải đi. Mày cứ yên tâm, dù trong hoàn cảnh nào tao cũng sẽ sống tốt để về với mày mà. Cùng lắm là khi tao chết mày lo hộ tao hậu sự thôi.

Tôi vừa dứt lời thì đã bị ngay 1 cái cốc vào đầu. Tôi xoa đầu, mặt nhăn nhó.

- Con nhỏ điên này - tôi quát lên.
- Mày thích thì đi 1 mình đi, tao ko đi cùng đâu. Đời còn dài, tao vẫn chưa muốn chết - nó nói với giọng đầy bức bối.
- Tùy mày.

Rồi tôi lại cúi đầu vào quyển sách đang đọc dở. Cuối buổi học ngày hôm ấy, như đã hẹn, tôi với nhỏ Hương đi ra sân sau. Nhỏ Hương, mồm thì xoen xoét nói ko muốn đi nhưng cuối cùng cũng phải đi. Quả đúng như dự đoán, ko chỉ có 2 anh em nhà họ Lý mà phía sau 2 anh em bọn nó còn có cả một đội quân hùng hậu. Thật đúng là phiền phức mà. Lý Tiêu Linh bước lên phía trước.

- Thế nào? Các cậu thấy hôm nay có nóng ko - vẫn cái giọng điệu mỉa mai ấy, bọn nó lại tính giở trò j đây ko biết, đúng là tiểu nhân.
- Nóng, làm sao? - tôi trả lời cộc lốc.
- Thực ra, tao nghĩ bọn mày ko nóng đâu. Tiêu Lôi... - nhỏ nói rồi vung tay ra lệnh cho anh trai đang đứng bên cạnh. Nhiều lúc tôi tự hỏi ko biết đâu là anh đâu là em nữa.

Thế là Tiêu Lôi lấy từ đâu ra 1 xô nước đầy rồi hắt thẳng vào 2 đứa chúng tôi. Cả hai ướt nhẹp.

- Hahaha, có còn thấy nóng nữa ko cưng, hahaha - nhỏ cười chanh chua.
- Mát thì có mát - tôi hắt hắt mái tóc đang ướt sũng của mình về phía sau - nhưng nhìn thấy chúng mày là tao lại thấy nóng.
- Thôi mà An Anh, chúng ta về thôi - nhỏ Hương vốn đã yếu bây giờ bị hắt nước như thế chắc nó sợ lắm. Thôi thì nể tình con bạn thân, tha cho chúng nó lần này vậy.
- Sao? Sợ rồi hả cưng, hahaha.

- Chúng mày nhớ đấy, vụ này tao ko để yên đâu - tôi quát rồi dẫn Hương ra về.

Nhìn dáng vẻ của 2 đứa chúng tôi bây giờ ko khác j 2 con bụi đời. Vụ này tôi quyết ko tha cho bọn nó.

.....

Hôm nay là chủ nhật, là ngày rỗi rãi nhất của tôi. Lâu lâu mới được 1 ngày nghỉ, phải nhân cơ hội này đi chơi mới được. Nghĩ vậy, tôi bật dậy khỏi chăn, lao xuống nhà. Tôi bắt đầu cái giọng năn nỉ, xin phép mẹ cho đi chơi.

- Mẹ iiiiiii! Hôm nay được nghỉ mẹ cho con đi chơi nha - tôi ôm mẹ nói.
- Cha bố cô, ừ đi đi, nhưng nhớ về sớm đấy - mẹ cốc đầu tôi và mắng yêu.
- Thanks mẹ nhiều, con yêu mẹ nhất trên đời - tôi hôn mẹ rồi chạy tót lên gác thay quần áo.

Tôi lang thang dọc các phố phường Hà Nội. Bây giờ tôi mới thấy quê hương của tôi thật đẹp. Bình thường do mãi học và bận làm thêm nên tôi chưa bao giờ có dịp đi tham quan Hà Nội.

Bên đường có 1 quán cà phê nhỏ, tôi nhẹ nhàng bước đến. Quán cà phê tuy nhỏ nhưng rất thu hút. Trong quán phát ra tiếng nhạc du dương làm siêu lòng người, quán được bài trí rất phong phú, tường được sơn màu vàng nhạt có đủ các hình thù ngộ nghĩnh. Nhưng dường như tôi cảm giác như quán cà phê này rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc là đằng khác. Đúng rồi. Đây là quán cà phê mà anh đã nói lời chia tay tôi. Vậy là bao nhiêu kí ức lại hiện về trong tâm trí tôi.... Đó là vào 1 *** sáng trời mưa, anh gọi cho nó nói sẽ chờ nó ở quán cà phê đối diện Hồ Tây. Nó cứ tưởng rằng vì nhớ nó quá mà anh phải hẹn nó. Nhưng ko ngờ đó là lần cuối cùng nó gặp anh. Nó sợ anh phải chờ lâu nên đã chạy như bay đến quán cà phê. Nhưng khi đến nơi nó chẳng thấy ai cả, nó hơi hoảng và nhận ra có điều j đó rất lạ. Bỗng người phục vụ tiến đến và đưa cho nó 1 tờ giấy, nó mở ra xem thì đó là bức thư của anh:

“Có lẽ đây là lần cuối cùng anh viết thư cho em. Anh phải đi Pháp, anh nghĩ em sẽ ko thể đợi anh được nên chúng ta hãy chia tay đi. Anh mong em sẽ gặp được người tốt hơn anh và hãy quên anh đi.”

Và kể từ lần đó nó ko bao giờ yêu nữa. Vì nó ko tin vào tình yêu, ko tin vào những lời nói ngọt ngào. Nó quyết định sẽ khép chặt trái tim lại và ko trao cho bất kì ai. Trái tim ấy sẽ ko bao giờ mở ra 1 lần nữa.

.....

.....

.....

” Tính Toong“, tiếng chuông ở cửa vang lên, có khách vào. Như phản xạ sẽ có 1 nhân viên chạy ra mời. Đây là 1 người con trai tóc vàng, mũi cao, trên tai có 1 chiếc khuyên, khuôn mặt rất điển trai, ôm eo 2 cô gái bước vào quán, cái hành động ”ôm eo“ đấy khiến cho cả quán trở nên xôn xao hơn. Nhưng riêng nó thì ko hề quan tâm. Nó đứng dậy tình tiền và bước ra khỏi quán. Nó nghĩ và cười thông cảm cho 2 cô gái kia: lại là 1 nạn nhân của tình yêu.

Nhà nó cũng gần đây thôi, nhưng muốn về nhà nhanh thì phải đi đường tắt, mà đi đường tắt thì phải xuyên qua cái ngõ rất..... có thể nói là ”nguy hiểm“. Nhưng cái bản tính lười nhác của nó lại trỗi dậy, nó quyết định sẽ đi đường tắt để về nhà nhanh hơn. Nó nhẹ nhàng đi vào ngõ, càng ngày càng sâu. ” Cô em đi đâu 1 mình thế kia, chơi với bọn anh cái nào“ tiếng 1 tên con trai vang lên. Nó giật mình, ngoảnh mặt lại nhưng ko thấy ai cả, có lẽ chỉ là do nó sợ quá rồi tưởng tượng linh tinh. Nhưng ko khi nó vừa quay mặt lại thì đập vào mắt nó là 3 tên con trai bặm trợn, nó hoảng lắm, vội lùi lại phía sau mấy bước, nhưng ko may lại vấp phải viên gạch và ngã lộn nhào. 3 tên kia chỉ chờ có thể xông đến.

- Cô em ngon đấy. Cho bọn anh thử nhé - hấn đưa tay lên vuốt ve má nó.

- K.... ko được đụng vào tôi, cứu tôi với, CỐ AI KO CỨU TÔI VỚI - nó hét lên. Bình thường ở nhà nó cũng hay tưởng tượng ra cảnh này và nghĩ ra mấy chiêu để hạ gục bọn côn đồ nhưng bây giờ thì lại thành thế này.

- Hét nữa đi. Ở đây ko có ai đâu, em càng hét bọn anh càng có hứng, hahahaha - hấn ta cười.

- Tránh xa tôi ra, đồ bẩn thỉu.

- Ngoan nào, ko đau đâu - hấn đưa tay lên vòng 1 của nó - vòng 1 của cô em cũng được đấy - rồi hấn cời từng chiếc cúc áo trên người nó ra.

Bất giác nó gọi to tên anh:” MẠNHMMMMMMMMMMMMMMMM”

” BỐP“, nó mở hé mắt thấy 1 cảnh hỗn loạn đang diễn ra trước mắt. Là tên con trai tóc vàng lúc nãy đã cứu cô ư. Khi xử lí xong đám đó, tên con trai đó bước đến chỗ cô, xòe tay ra.

- Thế nào nhóc, định ngồi lì ở đấy đến bao giờ?

- Cả..... cảm ơn - nó bắm lấy tay anh và đứng dậy phát hiện ra..... cúc áo của nó bị bung hết ra. Nó ngẩng mặt lên quát to cái người đang đứng trước mặt:” QUAY MẶT ĐI!!!!!!!!!!!!”

..... Suốt dọc đường đưa nó về nhà, anh cứ cười khúc khích.

- Cười j hả? thích chết ko - mặt nó đỏ gay lên như quả cà chua.
- Ko có j - anh lại cười.
- NÀYYY! - nó phụng phịu gào lên.
- Hả? được rồi, ko cười nữa - anh dỗ nó(có khóc đầu mà phải dỗ nhỉ) - mà nhóc chưa cảm ơn anh đầu đấy.
- Ai cho anh gọi tôi lại nhóc hả? - nó gào lên.
- Nhóc học trường Kim Liên hả? - anh hỏi với vẻ mặt rất ngây thơ.
- Này, tai anh có vấn đề hả? đã bảo ko được gọi người ta là nhóc rồi mà, mà sao anh biết tôi học Kim Liên?
- Thấy nhóc quen quen, anh cũng học Kim Liên mà^^.
- Sao tôi chưa thấy anh bao giờ? đừng có xạo.
- Nhóc biết Vũ Hoài Khánh chứ?

Cái tên này nó đã nghe rất nhiều rồi là đằng khác, chẳng phải là người hay đi đánh nhau, gây gỗ và hay bị kỉ luật đó sao, nhưng mà vì nhà hắn ta giàu, lại là con trai của hiệu trưởng nên chẳng ai dám đuổi học hắn cả. Ko lẽ người này là Vũ Hoài Khánh?

- Đừng có nói với tôi anh..... là Vũ Hoài Khánh nhá??? - khuôn mặt nó lộ rõ vẻ hoảng sợ.
- Bingo, chính xác^^.

Nghe xong nó ngã ngửa, anh ngạc nhiên đưa tay đỡ nó dậy. Ko ngờ người con trai này lại là Vũ Hoài Khánh danh tiếng lẫy lừng, là người con trai đang đứng trước mặt nó, đã cứu nó, và bây giờ đang đỡ nó dậy. Nó cảm thấy sock toàn tập.

- Ko lẽ Vũ Hoài Khánh đáng sợ với nhóc thế sao? - anh lên tiếng.

Nó ko nói j, chỉ lẳng lặng bước đi thật nhanh để tránh khỏi ánh mắt dò xét của Khánh. Khánh gọi với theo bóng của nó.

- Mai em có đến trường ko?
- Tất nhiên là có, anh hỏi j lạ vậy - nó quay người lại trả lời.
- Vậy mai anh đến đón em, ngủ sớm đi nhé nhóc.

* * * Về nhà tôi tắm rửa rồi lên giường nằm ngủ. Nói là ngủ nhưng tôi cứ trằn trọc mãi mà ko ngủ được. Ko ngờ người con trai đó lại là Vũ Hoài Khánh danh tiếng lẫy lừng. Ở trường anh ta hay đánh nhau gây gỗ vậy mà ngoài đời lại biến thành 1 người hoàn toàn khác. Thôi, ko nên nghĩ ngợi nhiều làm j, ngủ thôi, sáng mai còn phải dậy sớm đến trường giải quyết 2 anh em nhà Lý nữa. Khoan đã, nếu có Vũ Hoài Khánh theo phe thì chẳng phải việc đánh bại 2 anh em bọn nó sẽ trở nên dễ dàng hơn sao. Đúng rồi, sao mình ko nghĩ ra sớm hơn nhỉ. Được rồi, mai mình sẽ nhờ Khánh giúp. Rồi tôi cầm tấm ảnh của anh lên hôn chúc ngủ ngon và tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau, tôi cầm chiếc đồng hồ đặt bên cạnh giường lên và..... O.M.G..... 7h rồi. Tôi cuống cuống đánh răng rửa mặt, thay quần áo và phi xuống nhà. Mồm ngậm chiếc bánh mì, chân thì xỏ giày. Chết cha, muộn học mất rồi. Tôi cầm cặp, lao ra bến xe bus như tên bắn, may quá, chiếc xe bus số 36 vẫn còn ở đó. Tôi chạy đến vừa chạy vừa gọi to:” Bác tài ơi! chờ cháu với”. Đi đến cửa xe, do vấp phải bậc thang nên tôi lao về phía trước và mất thăng bằng. Trời ơi, ko lẽ mới sáng ra mà đã phải hôn đất ư? Bỗng thấy ầm ầm ở eo, người tôi bây giờ như đang lơ lửng trên ko trung, ủa, đáng nhẽ tôi phải rơi rồi chứ nhỉ. Sao vẫn chưa cảm thấy đau. Tôi mở hé mắt. Thấy 1 người con trai. Chùi ui, đẹp trai quá đi mất. Sao đời tôi gặp phải toàn trai đẹp thế này. Hết Hoài Khánh rồi lại đến anh này. Tôi đang định đứng lên cảm ơn, thì anh ta đã lên tiếng trước.

- Cô còn định ngồi lì ra đấy nữa hả, gà con.

Cái j hả, dám gọi tôi là gà con hả? Từ bé đến giờ tôi chưa từng bị ai nói thế cả, ngay cả bố mẹ cũng ko bao giờ nói, vậy mà bây giờ tôi lại bị 1 tên vô danh tiểu tốt, ko hề quen biết gọi là gà con. Thật khinh người quá đáng.

- Anh gọi ai là gà con hả? Hôm nay mà tôi ko bi muôn học thì anh chết với tôi - tôi gào lên.

Trong lúc cãi nhau với hần, tôi phát hiện ra hần cũng là 1 học sinh của trường Kim Liên. Nhưng sao tôi chưa gặp anh ta bao giờ, chẳng lẽ anh ta cũng là 1 học sinh hay bị kỉ luật giống như Hoài Khánh sao. Hix, lại gặp “côn đồ” rồi. Tôi ngó vào chiếc đồng hồ, mẹ nó chứ, đã 7h30 rồi, kiểu này lại phải dùng đến mỹ nhân kế để dụ dỗ mấy tên sao đỏ mất. Hzz, tôi chạy vội xuống xe bus, thà bị muôn học còn hơn phải ngồi cùng xe với tên kia. Nhưng ko ngờ, tôi xuống xe hần cũng xuống xe, tôi vào ngõ hần cũng vào ngõ, tôi đi đâu hần cũng theo đấy. Cuối cùng ko chịu được, tôi quay lại quát hần.

- Sao anh cứ đi đường của tôi thế nhỉ.

- Ôh hay, đường này có kí tên cô à? - hần cười mỉa.

Tôi tức lộn ruột mà ko làm được j. Bỗng có 1 chiếc xe máy lao đến chắn trước mặt tôi.

- Này nhóc, đã bảo anh sẽ sang đón mà sao còn chạy đi đâu đấy, định bỏ bom anh đấy à? - anh quát tôi. Cái giọng oang oang ấy ko ai khác ngoài Vũ Hoài Khánh. May quá, có người đến giúp tôi thoát khỏi tên điên đảng sau rồi.

Đường như anh đã nhìn thấy phía sau tôi có người.

- Oh, Dương, sao mày lại ở đây? - anh reo lên.

- Ủhm, tao vừa mới về nước, mày quen nhóc này hả?

- Nhóc này á hả, ừ, tao quen, người yêu tao đấy, sao? thấy hợp nhau ko?

Cái j mà người yêu hả. Tôi có phải đồ chơi của anh đâu.

- Người yêu người đương cái j? Hôm qua anh còn ôm eo 2 nàng kia vào quán mà hôm nay đã bảo tôi là người yêu anh. Thật trơ trẽn.

- Sao, nhóc ghen hả - Khánh dí sát vào mặt tôi.

- Ghen cái *** !!!

- Hahaha, mà Dương, thằng Mạnh có về cùng mày ko

2. Chương 2

Cái tên Mạnh lại 1 lần nữa lần chiếm tim tôi. Bỗng từ trong ngõ phát ra tiếng 1 người con trai trầm ấm vang lên: “Tao về rồi đây”. Tôi quay người lại. Người con trai tóc vàng, khuôn mặt rạng ngời, dáng người cao, ko ai khác ngoài anh. Đúng vậy. Anh đã về. Tôi ko kìm được chạy đến ôm chầm lấy anh. Anh hơi bất ngờ nhưng cũng mỉm cười và ôm lại tôi. Bao nhiêu nhớ thương, bao nhiêu sự mong chờ, bao nhiêu nước mắt kìm nén trong những ngày tháng qua chợt dâng trào và bật ra. Tôi dụi đầu vào ngực anh, hít hà mùi hương từ anh, khốc như 1 đứa trẻ con. Lúc này tôi chợt nghĩ tôi là người con gái hạnh phúc nhất thế gian. Đúng. Tôi đang thật sự rất hạnh phúc.

.....

- Em vẫn khỏe chứ? - giọng anh trầm ấm vang lên bên tai tôi.

- Em khỏe, còn anh?

- Anh vẫn thế, nhìn em khác nhiều quá - anh hỏi tôi, tay mân mê cổ cà phê. Thực sự đến giờ tôi cũng ko nghĩ tôi và anh sẽ nói chuyện như vậy.

- Anh cũng thế.

Bầu ko khí bỗng trở nên căng thẳng hơn. Ko ai nói j thêm. Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng trước.

- Em.... chắc có người yêu rồi nhĩ - anh cười miễn cưỡng.

- Em á - thật sự tôi rất ngạc nhiên khi anh hỏi tôi câu đó, ko lẽ anh ko biết rằng tôi đã chờ đợi anh bao nhiêu năm qua.

- Sao vậy? - anh cũng ngạc nhiên ko kém.

- Em chưa có người yêu. Anh cũng biết là....

Chưa nói hết câu tôi đã bị anh “bịt miệng” bằng một nụ hôn. Tim tôi bắt đầu đập “lỗi nhịp”. Tôi nhắm mắt tận hưởng nụ hôn tưởng chừng như dài hàng trăm thế kỉ từ anh. Cuối cùng nụ hôn cũng dứt, hơi thở của 2 chúng tôi dường như gấp gáp hơn, giọng anh trầm ấm vang lên bên tai tôi.

- Đừng nói j cả, anh vẫn yêu em.

Sau câu nói của anh, người tôi lại 1 lần nữa rơi vào trạng thái “người ơi ở lại hồn đi nhé”. Anh nhìn tôi cười rồi kéo tôi sát lại gần anh. Thời gian ơi! Hãy dừng lại để tôi được ở bên anh mãi thế này.

Anh ôm eo nó. Tim nó như muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Đã lâu lắm rồi nó ko có được cảm giác ấm áp, gần gũi như ở bên anh lúc này.

- Em ngồi đây đợi anh đi lấy xe rồi đưa em về - anh nói rồi chạy đi.

Nó đứng đợi anh ở cổng trường. Bình thường nó vẫn đứng đây đợi bố mẹ, đã quen với những cái nhìn dòm ngó của các anh chàng trong trường, nhưng hôm nay khuôn mặt nó rạng rỡ nên càng trở nên đẹp hơn, ai ko nhìn thì mới lạ.

- Đang nghĩ j mà cười một mình vậy nhóc - tiếng 1 người con trai vang lên và tất nhiên nó nhớ giọng người con trai này, ko ai khác chính là tên đã đụng nó ở xe bus.

- Ko liên quan đến anh.

- Nhóc là người yêu của thằng Mạnh hả? - anh ta tiến đến chỗ nó.

- Thì sao? Liên quan j đến anh hả?

- Ko, anh chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Thằng Mạnh đâu thích con gái đâu mặc dù nó đã..... - chưa nói hết câu anh đã bị giọng nói của Mạnh chặn họng.

- An Anh, mau lên xe đi.

Nhìn thấy anh, nó vội chạy đến mặc dù nó đang rất muốn nghe về sau câu nói của Dương. Suốt dọc đường về nhà, nó nghĩ ngợi mãi ko thôi.

- Em đừng nghe Dương nói. Anh..... - Em hiểu mà, anh ko cần nói j đâu, em tin anh.

Chiếc xe đỗ xích lại trước cổng nhà anh. Nó ngạc nhiên hết đưa mắt nhìn anh lại quay sang nhìn ngôi nhà.

- Sao anh lại đưa em đến đây? - nó tháo dây an toàn và xuống xe.

- Hôm nay anh muốn em ở cùng anh - anh nháy mắt tinh nghịch với nó.

- Nhưng.....

- Anh đã xin phép mẹ em rồi, em ko phải lo nữa - rồi anh kéo tay nó vào nhà, đúng lúc đó thì trời đổ mưa, tiếng sấm làm nó rùng mình.

- Nếu anh ko kéo em vào nhà nhanh thì chắc bây giờ người em đã thành chuột lột rồi.

Bước vào nhà, nó ngó xung quanh. Kể từ ngày anh đi nó chưa bao giờ quay trở lại nơi này. Ngôi nhà vẫn sạch sẽ tinh tươm như vẫn được dọn dẹp thường xuyên. Dòng suy nghĩ của nó ngay lập tức bị cắt ngang bởi giọng nói trầm ấm của anh.

- Em uống gì?

- Cho em tách cà phê được rồi.

- Anh ko ngờ là em biết uống cà phê đấy. Từ lúc nào vậy?

- Hihi, em cũng ko biết, thói quen rồi anh ạ.

Một lúc lâu sau thấy anh bước ra từ bếp.

- Chết, anh quên chưa mua cà phê. Em ngồi đây đợi anh nhé, anh chạy ra siêu thị 1 lát rồi về.

Nó bật cười khi thấy vẻ lúng túng của anh. Anh vẫn thế, vẫn hậu đậu như ngày nào. Nó ngồi đợi anh, 1 tiếng..... 2 tiếng..... 3 tiếng..... mãi chưa thấy anh về, nó bồn chồn trong lòng, ko lẽ anh đã xảy ra chuyện gì sao? Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên, nó chạy ra mở cửa. Một cô gái vô cùng xinh xắn đang đứng trước mặt nó.

- Ô - cô gái nhìn thấy nó, vô cùng ngạc nhiên.

- Cô là....

- Cho mình hỏi, đây có phải nhà anh Mạnh ko?

- À, đúng, có chuyện gì ko bạn?

- Vậy bạn là ai?

- Mình là.....

- Bạn là em gái Mạnh đúng ko, mình đã từng nghe Mạnh kể anh ấy có một cô em gái rất đẹp. Quả đúng là vậy, bạn thực sự rất đẹp - Mạnh có em gái ư? Sao trước giờ nó chưa từng nghe anh ấy kể về việc này. Mọi nó nhếch lên một nụ cười đau khổ.

- Chị là bạn gái của anh trai em, rất vui được gặp em - tìm nó như có một mũi tên xuyên qua, đau, xót..... - Thôi, cũng muộn rồi. Phien em báo lại với anh trai em khi nào về thì gọi cho chị ngay nhé, pp em.

Cô gái đó đi rồi nó vẫn đứng ngẩn ngơ ở ngoài cửa. Sao anh ấy lại lừa dối nó, sao có thể nhẫn tâm vậy chứ. Nó cầm máy nhắn tin cho anh:” Nhà em có việc, em về trước đây, khi khác gặp lại anh sau”. Rồi nó đóng cửa cẩn thận cho anh và ra về.

* * * Như đoán trước có điều chẳng lành, nhận được tin nhắn của nó, anh vội chạy về nhà . Anh điên cuồng lục tung căn nhà lên tìm nó. Trời lại đang mưa nó có thể đi đâu được chứ. Nó mới nhắn tin cho anh cách đây không lâu, chắc chưa thể đi xa được. Anh lao ra ngoài mưa, mưa xối xả bắn lên người anh nhưng cũng thể ngăn cản được anh đi tìm nó. Rồi anh nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn, mái tóc dài bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, bước đi xiêu vẹo. Anh vội vàng chạy đến ôm nó vào lòng. Nó hơi bất ngờ, ra sức đẩy anh ra nhưng cánh tay sắt chắc của anh dường như không chịu thua. Nó gục đầu vào vai anh khóc, tiếng khóc của nó làm anh phải thả nó ra.

- Em sao vậy, chẳng lẽ em không muốn anh ôm sao? - anh lo lắng hỏi.

- Anh còn có thể ôm tôi sao, tôi thực sự quá ngây thơ khi đã tin anh đến lần thứ 2.

Nó đẩy anh ra và một mình bước đi. Anh chạy theo kéo tay nó lại.

- Có chuyện gì vậy, em nói gì anh không hiểu?

- Có chuyện gì thì chính anh mới là người hiểu rõ nhất chứ - nó hét lên trong mưa. Mưa như cũng đang oán giận anh như nó ngày một nặng hạt hơn.

- Anh.....

- Đủ rồi, về với cô bạn gái của anh đi - giọng nó yếu ớt.

Nói rồi nó lại bước đi xiêu vẹo. Đầu óc nó quay cuồng trong mưa. Mưa làm mắt nó mờ nhạt hơn. Bịch.....

.....

- An Anh, An Anh, tỉnh dậy đi con, đừng làm mẹ sợ, An Anh - trong cơn mê man, tôi nghe thấy tiếng của mẹ, xung quanh là một màu trắng xóa.

Tôi từ từ mở mắt, tôi đang ở đâu? Tôi nhìn thấy khuôn mặt mẹ đang lo lắng cho tôi.

- Mẹ, sao con lại ở đây?

- Con làm mẹ lo quá, đây là bệnh viện, hôm qua con bị ngã trước cửa, Mạnh đã đưa con vào nhà, con không nhớ gì hết hả?

- Mạnh! Mạnh đâu?

- Mạnh nó về từ tối hôm qua, nói còn phải đi học, chiều nay sẽ đến thăm con.

- Con cũng đỡ rồi, mẹ cho con đi học đi - tôi nằng nặc nhồm người dậy, thực sự lúc này đây tôi rất muốn gặp anh, muốn được nghe anh giải thích về chuyện ngày hôm qua.

- Không được, con vẫn còn rất yếu phải nằm đây nghỉ.

Tôi cũng đang yếu nên không thể cãi lại mẹ. Đúng lúc đó thì cửa phòng mở ra. Là anh - Mạnh.

- Mạnh đẩy há cháu, may quá, con bé cứ đòi đi gặp cháu từ nãy giờ, cô nói mãi nó không nghe, thôi cháu ở lại trông nó dùm cô nhé, cô phải đến công ty bây giờ - mẹ tôi lên tiếng trước.

- Vâng, cháu sẽ chăm sóc An Anh ạ.

- Ủ, vậy phiền cháu.

Mẹ ra ngoài và đóng cửa cẩn thận, bỏ mặc 2 đứa chúng tôi ở đây.

Anh tiến đến chỗ tôi và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Tôi nhìn từng cử chỉ của anh. Có khi nào đã có lúc nào đó, 1 người con gái khác cũng nhìn anh như vậy. Đang nghĩ ngợi lung tung thì tiếng của anh vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

- Chuyện hôm qua em nói là sao?

- Em....

- Em sao vậy? Chẳng giống em chút nào. Có chuyện gì hả An Anh.

- Em hỏi anh một câu được chứ.

- Ủ, em cứ hỏi.

- Sang bên đó, anh có quen cô gái nào không. Mà nói đúng hơn là anh có yêu cô gái nào không. - Anh..... - anh hơi chần chừ và có lẽ cũng bị bất ngờ bởi câu hỏi của tôi - sao em lại hỏi thế.

- Hôm qua, khi anh ra siêu thị có 1 cô gái đến tìm anh. Cô ấy nói cô ấy là bạn gái anh.

- Em tin cô ta?

- Tất nhiên là không, nhưng bây giờ em muốn nghe một lời giải thích từ anh - giọng tôi hơi ghen lại.

Anh có lẽ cũng nhận ra tôi đang hơi mất bình tĩnh. Anh cầm tay tôi và nói những lời ngọt ngào để xoa dịu tôi. Nhưng tôi vùng tay anh ra.

- Anh nghĩ em tin những lời đó của anh sao? - tôi nhú mồm - em không phải là con ngốc.

- Không lẽ em tin những lời cô ta nói thật sao. Em không tin anh ư?

- Tin anh? ha, bị anh lừa tình 2 lần mà anh vẫn còn bảo em tin anh sao.

- Anh....

- Anh làm sao? à, hay anh định bảo vệ cô ta, người bạn gái của anh? vậy thì anh làm được rồi đấy.....

Chưa để tôi kịp nói hết câu, anh liền kéo tôi lại và đặt lên môi tôi một nụ hôn. Tôi vùng vẫy ra khỏi anh, nhưng sức tôi sao có thể đỡ lại sức anh chứ. Nước mắt giàn dụa, tôi ôm anh và đáp trả nụ hôn ấy.

- Anh sẽ bảo vệ em, sẽ yêu em, sẽ không bao giờ để em phải chịu tổn thương 1 lần nữa. Anh hứa đấy - anh xoa đầu tôi.

Nước mắt như lắng đọng trong tim chợt vỡ òa. Tôi ôm anh khóc nức nở trong vòng tay anh. Tôi không đơn thuần chỉ là thích anh nữa rồi. Tôi đã yêu anh, yêu rất nhiều

3. Chương 3

Ngày qua ngày, nó và anh lại vui vẻ bên nhau nếu như không có cái ngày định mệnh ấy.

Hôm ấy, nó ở nhà ôn thi thì có điện thoại của anh gọi đến. Hình như dạo này anh ít gọi cho nó hơn. Chắc hôm nay nhớ nó quá đây mà. Nghĩ rồi, nó bắt máy luôn.

- Em đây anh, có chuyện gì ạ?

- Chúng ta chia tay đi em.

- Anh cứ đùa, em không thích anh đùa thế đâu.

- Không, anh muốn chia tay thật.

- Hả? - nó sững người bởi câu nói của anh, bình thường anh cũng đùa nó nhưng chỉ cần nó không thích thì anh sẽ dừng lại ngay, nhưng hôm nay, quả thực anh rất khác.

Nó im lặng, anh lại tiếp tục lên tiếng.

- Im lặng có nghĩa là đồng ý rồi nhé. Từ giờ không còn là gì của nhau nữa.

- Khoan đã, nhưng tại sao chứ. Chẳng phải chúng ta đang rất vui vẻ sao, hay em làm gì sai, anh nói đi, em sẽ sửa mà - lúc này nó mới hoàn hồn.

- Không em không làm gì cả, chỉ là anh muốn chia tay thôi.

- Lí do - giọng nó hơi trầm hơn.

- Chán. Em cũng biết mà, chơi một món đồ chơi lâu ngày thì cũng phải chán chứ, mà đương nhiên chán thì cũng phải vứt bỏ thôi. Tuổi trẻ mà em.

- Đồ tôi - nó bật khóc trước lời nói của anh.

- Ồ, chính miệng em nói thế nhé, vậy thì chia tay thôi.

- Được chia tay thì chia tay, từ giờ không còn quan hệ gì hết - nó cúp máy và gục đầu xuống tay khóc nức nở.

Tối hôm ấy, có một cái bóng nhỏ bé ở trong quán rượu.

- Chủ quán, cho chai rượu nữa.

- Có ngay có ngay.

10h30: vẫn thế.

11h: vẫn tình trạng cũ ==!

11h45: có 4 chàng trai bước tới. Hóa ra là Khánh, Dương, Hưng (anh này là bạn của 3 anh kia ^^) và tất nhiên là có cả Mạnh.

- Chúng mày ơi, nhìn xem ai kìa - Hưng chỉ về hướng nó đang ngồi và hét lên.
 - Hả, đâu đâu đâu? - Dương tò mò nhìn theo hướng tay Hưng chỉ.
 - Hình như là An Anh thì phải, sao cô ấy lại ở đây vào giờ này. Ê Mạnh, tao không ngờ là mày lại có thể thả lỏng bạn gái thế đâu.
- Nghe đến từ An Anh, cả Mạnh và Khánh cùng quay ngoắt 180 độ về phía nó. Mạnh bước về phía nó đang ngồi.
- Ê, nhóc, đã không biết uống rượu thì còn uống làm gì? - Anh là ai mà dám gọi tôi là nhóc hả? - nó cố mở to đôi mắt nhìn về phía người đối diện nhưng sao mắt nó cứ sụp xuống - À, Anh muốn làm quen với tôi đúng không (nắc). Thôi, tôi có người yêu rồi. Anh ngồi đây, tôi sẽ kể cho anh nghe về người yêu tôi
 - nó kéo tay Mạnh ngồi xuống - người yêu tôi tên là Mạnh, anh ấy đẹp trai hơn anh nhiều, anh ấy cũng đối xử với tôi rất tốt (nắc). Thôi, anh tìm người khác đi ha, dù sao thì cũng cảm ơn anh vì đã làm quen với tôi.

4. Chương 4

- Cô say rồi, tôi là Mạnh đây - anh lắc mạnh vai nó.
- Nó đẩy tay anh ra, giọng lè nhè
- Tôi không say, anh đừng có mà lừa tôi, Mạnh tốt hơn anh nhiều, anh ấy không bao giờ lừa tôi cả - mắt nó bắt đầu rơm rớm nước mắt - Mạnh rất tuyệt. Đối với tôi, không ai có thể thay thế anh ấy cả. Nhưng tại sao anh ấy lại đối xử với tôi như vậy, tại sao chứ? - mỗi câu tại sao nó lại đâm vào ngực Mạnh một cái.
- Sau một hồi chịu đựng, anh nắm lấy cổ tay nó
- Cô say rồi, để tôi đưa cô về.
 - Tôi chưa có say mà, tôi tự về được - nó gạt tay anh ra rồi loạng choạng đứng dậy ra về.
- Thấy vậy, Khánh định đuổi theo nhưng lại bị Mạnh ngăn lại.
- Mày yêu nó à?
 - Nếu đúng thế thật thì sao? Mày nhường nó cho tao à?
 - Không lẽ mày định ăn lại đồ thừa của tao à - Mạnh túm lấy cổ áo Khánh hét to.
 - Bây giờ mày đang ghen đấy à, đúng đấy, tao ăn thừa nhưng tao còn có thể bảo vệ được cô ấy, còn mày, mày nhìn lại mày đi, mày chỉ nói xuông thôi, xem mày làm được gì cho An Anh. Chỉ vì những đồng tiền dơ bẩn mà mày vứt bỏ cô ấy để chạy theo con đàn bà đó, mày có còn sĩ diện không. Vậy mà bây giờ còn dám lên mặt ư - Khánh gạt tay Mạnh ra rồi chạy theo nó.
- Khánh chạy theo cái bóng đang loạng choạng đi trên đường.
- Chờ anh với An Anh.
- Nó quay mặt lại. Khuôn mặt nó lúc này đáng yêu đến nỗi phải làm cho Khánh dao động.
- Anh gọi em à? - nó lấy tay chỉ vào mình.
 - Hả? Anh.... à.... ừ - sau một thoáng xao động, Khánh đã lấy lại được vẻ bình tĩnh thường ngày.
 - Có chuyện gì không anh?
 - Không, anh chỉ muốn đưa em về nhà thôi. Bây giờ cũng tối rồi, trời lạnh và ngoài đường lúc này cũng có nhiều thành phần xấu lắm, nên em.....

Chưa kịp nói hết câu, Khánh đã bị nụ hôn của An Anh “chặn họng”. Mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng anh cũng nhắm mắt đáp trả nụ hôn của An Anh.

- Anh nói nhiều làm em nhức đầu quá - nó nói vào tai anh.

- Vậy anh đưa em về nhé.

- Tùy anh.

Đi được nửa quãng đường, nó dừng lại nhìn lên trời và phát hiện hôm nay có rất nhiều sao. Nó kéo tay anh ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh. Nó chỉ tay lên trời, ngả đầu vào vai Khánh. Có lẽ vì nó đang say hoặc cũng có thể là nó đã có một chút gì đó gọi là tình cảm với Khánh.

- Em muốn làm những ngôi sao trên kia để có thể soi sáng cho những người mà em yêu thương.

- Nếu vậy anh sẽ làm trăng để có thể mãi mãi ở bên cạnh em.

Nghe Khánh nói vậy, nó quay sang nhìn anh một lúc lâu rồi hỏi.

- Anh Khánh, em hỏi thật nhé, anh thích em có phải không?

- Nếu đúng như vậy thì sao, em làm bạn gái anh à? - anh hỏi ngược lại nó.

- Không, em không thích anh.

- Nếu vậy em có thể lợi dụng anh để trả thù Mạnh.

- Anh không cảm thấy khó chịu khi bị lợi dụng sao?(ngáp)

- Không, nếu người lợi dụng anh là em.

- Anh nói vậy thì em cũng không khách sao nữa, em sẽ.....

Nó nói đến đây thì ngủ gục trên vai Khánh luôn. Sáng hôm sau, nó tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trong phòng. Ngồi dậy, nó thấy đầu mình hơi choáng váng còn cổ họng thì bỏng rát như có ai vừa châm lửa đốt. Bước xuống phòng khách lấy nước uống thì thấy có tờ giấy để trên bàn. Hóa ra là của Khánh viết cho nó:” Anh làm bữa sáng cho em rồi đó. Em ăn xong thì đến nhà anh ngay nhé”.

Nó mỉm cười và ngồi xuống bàn nếm thử bữa ăn sáng. Ông này nhìn thế mà lắm tài phết, nó nghĩ rồi tiếp tục nhập cuộc vào bữa ăn.

Nó đến nhà Khánh. Ngôi nhà này đã quá quen thuộc với nó rồi. Đây là một căn hộ khá đẹp. Căn nhà này là do 4 người Hưng, Dương, Khánh và Mạnh chung tiền mua. Nhắc đến Mạnh, lòng nó lại quặn lại. Nghĩ đến việc phải đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng vô cảm của anh là nó lại không chịu được. Nhưng quyết định cuối cùng của nó vẫn là phải bước vào vì..... trên tay nó hiện giờ là cả một đồng đồ ăn. Hôm nay chủ nhật nên nó muốn đến làm một bữa ăn cho 4 chàng này. Nó bấm chuông cửa.

Trong nhà, Khánh đang nằm xem phim, nghe thấy tiếng chuông cửa vội vàng bật dậy chạy xuống nhà mở cửa. Hưng và Dương ngạc nhiên nhìn nhau, không hiểu hôm nay có chuyện gì mà thằng này lại chăm chỉ đột xuất thế. Bình thường có chuông cửa Khánh phải sai một trong hai người xuống mở cửa nhưng hôm nay thì..... đúng là bó tay. Chỉ đến khi An Anh - nó bước vào thì hai người mới nhìn nhau và gật đầu hiểu ra vấn đề.

- Em đến chơi thôi, cần gì phải mua nhiều đồ như vậy. Em vào bếp trước đi, để anh xách đồ hộ cho.

Nó và anh vào bếp. Nó ngạc nhiên khi thấy bếp núc rất sạch sẽ, mặc dù trong nhà toàn con trai (thì có bao giờ đụng đến bếp đâu mà sạch =.=!!!!). Nào bắt đầu công việc thôi. Xem nào, gia vị đâu rồi. Úi, đâu rồi, lại quên, nó vỗ vào đầu mình mấy cái. Khánh nhìn nó phì cười rồi hỏi.

- Quên gì hả?

- À vâng, em... quên mua gia vị rồi.

- Ok, để anh đi mua, em cứ làm đi - rồi anh chạy vụt ra ngoài.

- O.... ừm - nó mỉm cười rồi bắt đầu thái hành.

.....

Trên gác:

- Ê, Mạnh, bây giờ mà mày vẫn còn ngủ được hả, thằng Khánh nó đang lớn vồn cạnh người yêu mày kia.
- Ủ, người yêu tao là con nào, tao có bao nhiêu con mà.
- An Anh, dậy đi nhanh - 2 ông tướng Dương, Hưng cứ hét thật lực vào tai Mạnh, hét như chưa bao giờ được hét.
- Hả, An Anh á - nghe đến An Anh, Mạnh bật dậy như lò xo, chạy vụt xuống nhà.
- Cái thằng này, thế mà hôm qua còn làm bộ.

.....

Dưới bếp, nó đang thái hành. Ui cha, hình như đứt tay rồi, bị đứt sâu quá. Đang loay hoay tìm bông băng thì Mạnh từ đâu lên tiếng.

- Vần cầu thả như ngày nào. Định cho chúng tôi uống máu của cô đấy à - Mạnh tiến đến chỗ An Anh.

Anh cầm tay nó lên và đưa vào miệng ngậm (ò, ông này bần quá ==). Nó vì quá ngạc nhiên, chưa kịp chuẩn bị gì nên trống ngực cứ đập liên hồi. Nó cũng không biết rằng bên ngoài cánh cửa đang có một người rất yêu nó..... Một ngày thật là dài, cuối cùng thì đã làm xong việc, có lẽ tôi phải về thôi, cũng 9h rồi, mẹ tôi lại mắng thì khổ. Về ngủ sớm để sáng mai còn kịp dậy đi học nữa, mấy hôm nay tôi chả ôn bài gì cả, chắc quên sạch sành sanh rồi, kiểu này đang đứng đầu lớp chắc xuống bét lớp quá, kiểu gì cũng bị 2 anh em nhà Lý cười cho thối mũi.

Vừa ra đến cửa thì tôi thấy Khánh đang ngồi ở bậc thang, vẻ mặt anh rất suy tư, như đang suy nghĩ một điều gì đó. Tôi bước xuống ngồi cạnh anh.

Khánh..... đang hút thuốc. Thấy tôi có vẻ hơi ngạc nhiên, anh nói.

- Em chưa thấy con trai hút thuốc bao giờ sao? - anh nói vẫn tiếp tục ngậm điếu thuốc.
- Không phải.... nhưng đây là lần đầu tiên em thấy anh hút thuốc.
- Có sao đâu, anh cũng là con trai mà - mắt Khánh đang nhìn xa xăm về một phía nào đó.
- Hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm, anh nên cai thuốc đi - tôi nhấn mạnh từ "cai" để anh rõ hơn.
- Anh có làm sao thì em cũng đâu liên quan gì đến em - anh dụi điếu thuốc xuống chân rồi đứng dậy, thấy vậy tôi cũng đứng dậy theo anh.
- Sao anh lại nói vậy, chẳng phải chúng ta là.... - tôi chưa kịp nói hết câu thì bị anh nói ngang.
- Ý em là chúng ta đang yêu nhau đúng không, vậy em không nhớ những gì anh nói ngày hôm qua sao, anh chỉ nói em lợi dụng anh, còn anh là vật để cho em lợi dụng thôi, chứ chúng ta sẽ không có chuyện yêu thật.
- Anh nghĩ em là loại người như thế thật sao, anh nghĩ em bỉ ổi như thế sao, em là loại con gái thế nào trong mắt anh, hay chỉ là một con bé chỉ biết đi lợi dụng không hơn không kém trong mắt anh - mắt tôi bắt đầu hơi ươn ướt.
- Anh.... vậy chứ tình cảm của em dành cho anh là như thế nào, hay chỉ là lòng thương hại.
- Em không phải - lúc này mắt tôi không phải là hơi ươn ướt nữa mà là nước mắt thật, đây là lần thứ hai tôi khóc vì một người con trai.
- Người em yêu là Mạnh, là Mạnh chứ không phải Khánh. Cho nên đừng bao giờ nói với anh như vậy.

..... Chát.....

Một cái tát từ tay tôi giáng xuống Khánh.

- Có lẽ em đã nhìn nhầm anh - chỉ nói đúng một câu như vậy tôi chạy đi bỏ mặc Khánh.

.....
Nó chạy đi đâu biết rằng có một người đã đứng và chứng kiến tất cả. Nụ cười nhếch mép bỗng hiện lên. Phải, đó chính là Mạnh.

5. Chương 5

Hôm sau nó đến trường với đôi mắt phải nói không còn gì thê thảm hơn. Hôm qua nó về nhà muộn, phải nghe mẹ nó mắng đến mấy tiếng đồng hồ, mặt nó cứ díp cả lại. Sau khi nghe mẹ nó mắng xong vì nghĩ đến đồng bài tập ở lớp mà nó lại phải cố gắng thức đến 12h để hoàn thành xong. Vậy là bây giờ nó đang ngủ gật trong lớp, thế đấy. Con bạn thân của nó - Hương - nhìn nó như vậy thì thương lắm. Từ nhỏ đến lớn nhỏ là đứa bạn thân với nó nhất và cũng là người hiểu nó rõ nhất, có khi còn hơn cả mẹ nó. Nhỏ cũng biết về cái chết của cha nó, nhưng không ai có thể biết rằng nó đang suy tính những gì. Ngay từ khi còn bé, nó đã là một đứa xuất sắc, xuất sắc về tất cả mọi mặt. Cả ngoại hình lẫn học tập, nó đã cố gắng rất nhiều để trở thành một con người hoàn hảo. Nhưng không ai có thể biết được những toan tính của nó sau này - trả thù cho cái chết của bố nó. Trong thâm tâm ai cũng nghĩ rằng, cái chết của bố nó ngày ấy chỉ là một tai nạn nhưng đâu có ai biết rằng cái chết đó là do có người hãm hại. Hương cũng biết chuyện này, nhỏ thân nó như chị em vậy.

.....Vụt... BỐP.....

Một viên phấn từ bàn giáo viên bay thẳng vào đầu nó. Nó ngồi thẳng dậy xoa đầu định mắng cái tên vừa ném phấn vào đầu nó. Nhưng..... hàng chục đôi mắt đang hướng vào nó. Mặt nó bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

- Trong giờ của tôi ai cho em ngủ hả - bà giáo đang đứng trên bục giảng quát to.

Lúc này nó chỉ muốn độn thổ đi cho xong, mà còn cái bà giáo kia nữa, ngủ là bản năng của mỗi người mà, bà không ngủ liệu bà có sống được đến bây giờ không mà còn đứng đấy mà to mồm.

- Em.....em.... - nó ú ớ không nói thành lời.

- Thôi được rồi, vì đây là lần đầu tiên nên tôi sẽ tha, còn tái phạm một lần nữa là đi quét lá sân trường, rõ chưa - bà nói rồi ra hiệu cho nó ngồi xuống.

Nó ngồi xuống, chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ thì nó không thể ngủ tiếp được nữa rồi, ngủ nữa là nó sẽ được bà giáo đưa lên thớt ngay. Và chính vì nhìn ra ngoài cửa sổ mà nó đã được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thú vị. Đó là Khánh đang từ chối một cô gái, cứ tưởng Khánh sẽ nhận lời và ngay lập tức hẹn hò luôn chứ vì từ trước đến giờ Khánh nổi tiếng là một đại công tử hào hoa trong trường, ai ngờ đâu hôm nay nó lại được chứng kiến cảnh này. Nhắc đến Khánh nó lại nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Nó chưa từng bị ai coi thường như vậy cả. Sao bây giờ trong đầu nó chỉ tràn ngập hình ảnh của Khánh, một chỗ cho Mạnh cũng không có. Đương nhiên là nó không thể nào mà quên đi Mạnh một cách nhanh chóng như vậy được, nó vẫn còn rất yêu Mạnh nhưng chỉ là nó đang suy nghĩ về thái độ của Khánh ngày hôm qua thôi, hấn ghen sao. Không đúng, chính mồm hấn nói nó và hấn sẽ chỉ là người yêu trên danh nghĩa thôi, nhưng thực ra chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Nó lắc đầu và tập trung nhìn lên bảng, việc quan trọng nhất đối với nó bây giờ là học, có lẽ ngày hôm nay là một ngày dài đối với nó. Hết giờ học nó ngay lập tức phóng xe đến chỗ làm thêm. Nơi nó làm thêm là một quán bar và chắc không ai có thể biết được rằng nó đảm nhiệm vai trò DJ trong bar này. Bước vào bar là một không khí trầm lắng vô cùng lãng mạn.

Nó thay quần áo và đứng trên bục DJ sang bài khác. Phải nói là kĩ thuật DJ của nó vô cùng điêu luyện. Nó dường như khác hoàn toàn so với lúc ở trường, một đứa đậm chất.... giang hồ.

Nó không để ý có một ánh mắt màu pha lê đang dõi theo nó. Nó không hề biết có sự xuất hiện của người này trong bar.

- Cô bé đó..... - người con trai đó lên tiếng.
- Cậu chủ, cậu cần gì ạ - người vệ sĩ đứng bên cạnh anh ta hỏi.
- Cô bé đó, hãy tìm hiểu cô bé đó cho ta.
- Cô gái đấy..... - giọng của người vệ sĩ đó hơi lưỡng lự trước mệnh lệnh của chủ nhân.
- Sao? - người con trai đó nhú mồm hỏi.
- Dạ không tôi sẽ làm.

Sau khi người vệ sĩ đi rồi, khoe miệng người con trai kia nhếch lên một nụ cười nửa miệng.

- Thú vị đây.

.....

“Oáp..... Zzzz” - nó ngáp dài một tiếng rồi cố lê cái xác về nhà.

- Con gái con đứa thế đấy - tiếng một tên con trai vang lên sau lưng nó, đó là Khánh.

Thấy Khánh đang đứng trước nó lúc này, nó thực sự rất vui nhưng cái cảm giác đó chỉ thoáng qua rồi vụt tắt ngay tức khắc. Cái lòng tự trọng đã ép nó phải giận hằn. Nó quay mặt đi thẳng không thèm nhìn mặt hằn lấy một lần (thực ra là nhìn rồi đó chứ ^^). Hằn phì cười bởi cái thái độ trẻ con của nó. Hằn chạy theo nó nài nỉ xin lỗi.

- Anh xin lỗi mà, thực sự hôm qua anh không cố ý. Lúc đó nhìn thấy em và Mạnh thân mật với nhau thực sự anh rất ghen.

Vừa dứt lời, đôi mắt nó liền hướng thẳng vào cái người phát ngôn câu nói đó - hằn. Còn hằn thì vẫn thản nhiên nhìn nó như không có chuyện gì.

- Anh vừa nói gì? - nó nhú mồm hỏi hằn một cách ngờ vực.
- Anh nói anh ghen với Mạnh, vậy thôi - hằn nhún vai nói bình thản.
- Vậy tại sao hôm qua anh nói..... - chưa nói hết câu nó lại bị hằn cắt ngang, nhưng lần này là cắt ngang bằng..... một nụ hôn.
- Em thực sự tin những lời hôm qua sao? - hằn khẽ thì thầm vào tai nó.
- Nếu là anh thì anh có tin không mà còn hỏi em - nó nghịch ngợm cắn tai hằn.
- Em yêu anh nhé - buông nó ra hằn nhìn thẳng vào mắt nó hỏi.
- Thì chúng ta đang yêu nhau mà.
- Không phải như bây giờ, anh muốn nói đến tình yêu thật sự.
- Ngốc ạ, em yêu anh từ rất lâu rồi - nó véo mũi hằn.
- Yêu em lắm cơ, nhóc của anh - hằn xoa đầu rồi ôm siết lấy nó.
- Á, ai là nhóc hử, thả em ra, em ngạt thở bây giờ - nó vùng vẫy trong vòng tay hằn.
- Không thả không thả không thả, có chết cũng không cho em đi đâu cả.

Có lẽ đây là giây phút hạnh phúc nhất của nó..... Nhưng..... liệu thứ hạnh phúc này sẽ kéo dài trong bao lâu.....

6. Chương 6

Nó phóng xe về nhà với tâm trạng vui vẻ. Bước lên cửa nó thấy có gì đó khác lạ. Hình như nhà có khách thì phải. Có dép của một người đàn ông. Nó không để ý mấy, chắc là khách của mẹ. Nó nhẹ nhàng mở cửa bước vào định hù mẹ nó. Nhưng..... một cảnh tượng khiến nó đông cứng người. Mẹ đang cùng một người đàn ông thân mật với nhau ngay tại phòng khách. Người đàn ông đó không ai khác chính là Đoàn Hải Phong - chủ tịch của tập đoàn lớn nhất Việt Nam bây giờ, tập đoàn LS, và người đàn ông này cũng chính là thủ phạm đã giết cha nó. Nó ôm mặt cố ngăn tiếng khóc. Nó cố gắng lấy lại bình tĩnh, bước vào nhà, nó khoanh tay đứng dựa lưng vào tường, chứng kiến hai người trước mặt đang tình tứ với nhau. Lúc này nó cảm thấy buồn nôn.

- Có vẻ như con làm phiền hai người - nó lên tiếng nói giọng mỉa mai.

Nghe thấy tiếng của nó, mẹ vội vàng điều chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn.

- À, con về lúc nào sao không nói ẹ - mẹ nó cố lảng sang chuyện khác.

- Con có thể nói sao, còn ông, ông còn mặt mũi mà đến đây sao - nó hơi mất bình tĩnh nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

Quả thực bây giờ nó rất đáng sợ, đôi mắt sắc lạnh đang nhìn vào hai con người trước mặt không một chút cảm giác, trong nó bây giờ đang tràn ngập đầy hận thù. Có thể nói bây giờ ai dám động đến người nó sẽ bị nó cho thành gà xé phay luôn =.=”.

- Muộn rồi, mời ông ra khỏi nhà tôi - nó chỉ ra cửa và nhìn thẳng vào mắt người đàn ông tên Phong kia.

- Mày nghĩ mày là ai mà đuổi tao ra khỏi đây, mày nên biết cái nhà này là tao mua ẹ mày, nếu không mày đã ra đường rồi.

- Cái gì? - nó tròn mắt chuyển hướng nhìn sang mẹ nó - mẹ, mẹ mau giải thích đi chứ.

- Ông ấy..... nói đúng đó - mẹ cúi gằm mặt xuống nói nhỏ.

- Đó, thấy chưa. Và bây giờ mày còn có quyền đuổi tao đi nữa không - ông ta nhìn nó đầy thách thức.

- Được lắm, đây là nhà của ông. Nhưng tôi sẽ không bao giờ sống cùng với kẻ đã giết bố tôi đâu - nó khóc và hét lên.

..... Chát.....

Một bên má nó ửng đỏ vì cái tát như trời giáng của mẹ nó. Mắt nó rưng rưng nhìn mẹ nó.

- Mẹ.....

- Con không được nói ông ấy như vậy.

- Mẹ..... mẹ tát con vì ông ta sao, từ nhỏ tới giờ mẹ chưa tát con cái nào, vậy mà bây giờ..... Được rồi, tôi sẽ đi, tôi đi để mấy người vừa lòng, còn ông..... - nó đảo mắt sang ông Phong - rồi ông sẽ phải hối hận.

Dứt lời, nó chạy lên phòng sắp đồ đạc rồi ra khỏi nhà. Cái ý chí trả thù của nó ngày một tăng cao. Nó nhất định phải trả thù cho bố nó.

.....

- Alo, anh nghe đây - Khánh nhắc máy.

- Anh đến đón em được không - giọng rụt rè nó nói với hấn.

- Em đang ở đâu? - hấn bật dậy vội hỏi.

- Em ở.....

Vậy là chỉ vài phút sau đã thấy có sự xuất hiện của hấn.

- Em đi đâu mà bây giờ vẫn chưa về nhà, tan ca lâu rồi mà.

-.....

- Còn đồng đồ này nữa, em định đi đâu à?

-.....

Bỗng nó ngất đi, hấn vội vàng đỡ nó rồi đưa nó lên xe. Thấy nó như vậy hấn lo lắng, không biết đã có chuyện gì với nó. Hấn đánh tay lái về nhà hấn. Nhà của hấn chứ không phải nhà của mấy ông tướng kia. Hiện tại bố mẹ nó đi công tác nên không có ai ở nhà, chỉ có mấy cô giúp việc. Thực ra mấy cô giúp việc này cũng không ngạc nhiên lắm khi thấy hấn dẫn gái về nhà, vì việc dẫn gái về nhà là quá quen thuộc (hzz, ông này lẳng nhăng quá, phải báo cáo chị An Anh để chị coi chừng không mất “chồng” thì chết ^^), nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn đây là lần đầu tiên hấn công con gái trên lưng. Hấn đặt nó xuống giường của mình. Nhẹ nhàng vuốt tóc nó, đặt lên trán nó một nụ hôn.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì với em vậy? Nó tỉnh dậy, nhìn ngó xung quanh xem mình đang ở đâu.

- Em dậy rồi hả - tiếng nói của hấn vọng ra khi hấn bước chân ra từ nhà tắm.

- Em đang ở đâu đây? - nó nhìn hấn ngờ vực hỏi.

- Nhà anh - hấn nói trong khi vẫn đang lau đầu.

- À - nó bắt đầu nhớ lại những chuyện hôm qua.

- Đói chưa? - hấn mỉm cười hỏi nó.

- Chưa.... - nó lắc đầu.

..... Ơc.....

Miệng thì nói vậy nhưng cái bụng của nó thì đang biểu tình phản lại nó. Nó cười gượng nhìn hấn. Hấn phì cười xoa đầu nó rồi bước xuống nhà. Khoảng 15 sau đã có một bàn thức ăn trước mặt nó.

- Cái này..... - nó hết nhìn đồng thức ăn trước mặt lại quay sang nhìn hấn.

- Em ăn đi.

- Em ăn thật đấy.

- Ủ - hấn lại cười.

Thấy vậy nó tung chăn ra rồi bước lại bàn thức ăn. Chỉ vài phút sau bàn thức ăn đầy ban nãy đã được nó giải quyết sạch sẽ. Thấy hấn vẫn ngồi đó nhìn mình, nó tức khí vớ đại cái gối ném vào mặt hấn.

- Sao cứ nhìn em thế?

- Ai bảo em xinh quá nên anh phải nhìn.

- Anh thích nhìn em không - nó đứng dậy quát hấn.

Dường như ngửi thấy mùi “nguy hiểm”, hấn cũng đứng dậy.

- Giải thì bắt anh đi - hấn lè lưỡi trêu nó làm cục tức trong cổ nó không trôi xuống được.

- Đợi đấy.

Thế là cả nó và hấn lại đuổi nhau khắp phòng, bỗng hấn vấp phải cái gì đó, ngã xuống, làm nó mất đà cũng ngã xuống theo. Vậy là “môi kề môi, trao đổi nước bọt” rồi=.=”. Cô giúp việc thấy có tiếng động mạnh liền chạy lên xem, mở cửa ra là..... ối giời ôi..... nó và hấn đang ở trong cái tư thế có thể nói là..... rất dễ gây hiểu lầm..... cô giúp việc gượng cười.

- A..... xin lỗi, hai người cứ tiếp tục, tôi không làm phiền - nói rồi cô vội vàng đóng cửa lại.

Hiểu ý, cả nó và hấn đều ngồi thẳng dậy. Cả hai không nói thêm câu nào vì..... ngượng. Lúc sau, hấn là người lên tiếng trước.

- À, chuyện hôm qua, sao em lại mang đồ đi vậy?

- Anh không cần biết, nếu anh biết được sự thật anh sẽ lại khinh em thôi - nó quay mặt đi.
- Em nghĩ anh như vậy sao?
- Em không có ý đó nhưng.... - nó ngập ngừng.
- Thôi được rồi, em không muốn nói thì thôi, anh cũng không ép. Nhưng.... khi nào muốn nói thì cứ nói - hắn nở một nụ cười thật tươi nhìn nó.

.....

Nó bước ra từ siêu thị. A, trời lạnh thật đấy, mới có tháng 10 thôi mà đã lạnh thế này rồi. Nó kéo cao chiếc cổ áo lên đi qua đường. Nó đang đứng chờ đèn đỏ với tâm trạng phải gọi là rất phẫn, má nó hồng hồng vì bị nể, mái tóc cắt ngắn ngang vai, chiếc áo da màu đen càng tôn lên làn da trắng của nó, chẳng nào mà đi qua nó lúc này mà không ngất ngây không phải là người ^.^

Từ đằng xa, có bóng một người phụ nữ khoác tay một người đàn ông bước lên xe. Người phụ nữ đó ăn mặc rất sang trọng và quý phái.

- Mẹ.....

Đó là từ duy nhất nó thốt lên khi nhìn thấy người phụ nữ đó. Tay nó run rẩy, chẳng phải người đàn ông đi bên cạnh là ông Phong sao, vậy là mẹ đang chính thức quen biết với ông Phong. Không kịp nghĩ gì cả, nó lao sang đường trong khi đèn xanh vẫn chưa sáng. Và chuyện gì đến cũng sẽ đến.....

..... Rầm.....

Nó đang nằm trên vũng máu..... phải..... đó là máu. Tiếng xe cấp cứu vang lên, nó nghe có nhiều người gọi nó, nhưng sao không có mẹ..... trống vắng.....

Đã hai ngày rồi nó không tỉnh dậy. Không ai khác ngoài hấn đã thức suốt hai đêm để trông nó. Nhớ lại cái ngày hôm đấy, hấn đã lo lắng cho nó bao nhiêu. Hấn vuốt nhẹ má nó.

- Anh sẽ không để em phải chịu tổn thương nữa đâu. Bên ngoài cánh cửa kia, cũng đang có một người con trai chứng kiến tất cả, bàn tay anh ta bóp siết chặt - đó là Mạnh. Nhưng anh cũng đâu biết rằng đang có một người khác cũng đang theo dõi nhất cử nhất động của anh. Vậy người con trai đó là ai, điều đó vẫn là một ẩn số.

7. Chương 7

Nó ngồi dậy, cảm thấy tê nhức toàn thân. Lắc lắc cái đầu cô gắng nhớ lại những gì đã xảy ra nhưng đều vô ích. Định bước xuống giường thì nó thấy hấn đang ngủ gục bên cạnh. Trong vài giây nó ngẩn người ngắm người con trai trước mặt.

- Em còn định nhìn anh đến bao giờ? - hấn lên tiếng khiến nó giật mình quay mặt đi.
- Em.... em đâu có nhìn anh. Mà tưởng anh ngủ rồi chứ - nó lại quay ra nói hùng hổ.
- Có ngủ nhưng bị em nhìn thế thì làm sao mà ngủ được nữa - hấn nói giọng trêu chọc nó.
- Anh..... - nó định nhảy xuống giường đánh hấn nhưng..... - ai da, chân em..... làm sao vậy.
- À, bác sĩ bảo em bị chấn thương nhẹ ở chân, vài ngày nữa là khỏi - hấn mỉm cười rồi đẩy nó nằm xuống. Nó nằm xuống quay mặt ra ngoài cửa sổ. Rồi chợt nhớ ra điều gì đó.... nó liền quay sang hỏi hấn.
- Mẹ em..... có vào thăm em không - giọng nó hơi run run và nhỏ dần.
- Không - hấn trả lời dứt khoát.

Mắt nó nhìn thấy rõ sự thất vọng. Hấn cũng đã điều tra về nó và cũng đã biết được lí do nó phải bỏ nhà đi.

- Thôi đừng buồn nữa, em vẫn còn có anh mà - hấn cầm tay nó lên nói.
- Anh..... anh biết rồi sao? - nó ngạc nhiên hỏi hấn, hình như mắt nó đang có nước.
- Em nghĩ anh là ai mà không thể điều tra được - hấn nói rồi nhẹ nhàng lau mắt cho nó.

Nó gục mặt vào ngực hấn khóc nức nở. Nhìn nó khóc như vậy hấn đau lắm nhưng cũng chỉ biết vỗ về nó. Lúc sau, nó ngủ, chắc là do khóc nhiều nên mệt. Hấn đắp chăn cho nó rồi vào bếp pha một tách cà phê. Ngoài cửa có bóng của một người con trai và..... một người con gái - Lý Tiêu Linh (đọc lại chap 1 để rõ hơn nhân vật này ^^) và Mạnh. Tại sao Mạnh lại đi cùng cô ta. Linh mở cửa bước vào không quên khoác tay Mạnh kéo theo.

- Ô, anh Khánh cũng có ở đây nữa sao. Oa, đừng nói là 2 người đang hẹn hò nhé - Linh tạo dáng, giọng điệu và chảnh chọe đến phát ón.

Nghe thấy tiếng ồn, nó khẽ cửa mình nói nhỏ.

- Anh Khánh, sao ồn vậy.
- Em cứ ngủ đi - hấn đặt cốc cà phê xuống chiếc bàn bên cạnh rồi đắp lại chăn cho nó.
- OMG, anh Khánh, anh đang hẹn hò với con nhỏ đó thật sao - Linh ngạc nhiên nhìn hấn.
- Có chuyện gì ra kia rồi nói, An Anh đang ngủ - đôi mắt sắc lẹm của hấn quét ngang qua người cô nàng khiến cô phải rùng mình.

Trong phòng, thực ra nó vẫn chưa ngủ, nó giả vờ để xem kịch hay. Quả đúng như nó nghĩ, con nhỏ Tiêu Linh bị hấn quát sợ đến mất mặt. Một lúc sau, hấn vào, nó lại tiếp tục giả vờ ngủ.

- Dậy đi, anh biết em vờ ngủ mà - hấn nhẹ nhàng đến bên nó.
- Sao anh biết - nó mở hé mắt.
- Anh còn lạ gì em nữa - hấn véo mũi nó.
- Hi hi - nó cười rồi ôm hấn.
- À quên nữa, bây giờ em tính thế nào với mẹ em.
- Em..... muốn trả thù - giọng nó không còn như lúc trước nữa mà thay vào đó là một giọng nói lạnh lùng, lạnh lùng đến đáng sợ.....

.....

- An Anh, An Anh, nguy to rồi - nhỏ Hương hốt ha hốt hải chạy lại chỗ tôi như bị ma đuổi.
- Chuyện gì mà nguy? Cháy nhà hay lũ lụt? - tôi giả cái mặt hoảng hốt trên nó. Tôi thừa biết cái tính của nhỏ, chuyện nhỏ cũng xé thành chuyện to được.
- Lúc này mà mày còn đùa được à, khắp các lớp đều đang đồn về mày kia kìa, còn không mau đi xem đi - nhỏ thờ dốt nói nặng nề.
- Chắc tại tao học giỏi quá nên chúng nó để ý đấy mà, kệ đi - tôi bơ đi rồi lại chúi mũi vào quyển sách.
- Tao không đùa đâu, không tin mày thử đi xem các lớp xem. Nhìn thấy cái vẻ mặt hoảng hốt của nhỏ có lẽ là thật. Tôi vội đứng dậy đi xem các lớp. Trên đường đi tôi còn nghe thấy nhiều người xì xào.
- Đúng là không biết nhục, như vậy mà vẫn còn vác mặt đến trường được, làm ô uế trường Kim Liên chúng ta quá.

nào là...

- Ê, có phải con nhỏ đó không, sao nó còn ở đây làm gì nữa không biết. Vậy mà bấy lâu này cứ tưởng giỏi giang lắm chứ, ai ngờ lại là con hồ li tinh.

Bước chân tôi càng cố đi nhanh hơn khi nghe thấy những lời xì xào bàn tán đó. Tôi đã không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Tôi dừng chân trước cửa lớp 10A1, trên bảng là dòng chữ..... ” Nguyễn An Anh là một con

đi, là gái qua đêm. p/s: mày đừng tưởng dành được sự quan tâm của Khánh mà lên mặt, tao đã dành được Mạnh từ mày và bây giờ sẽ đến lượt Khánh. Kí tên: Lý Tiêu Linh ". Nó không còn đứng vững được nữa. Nó chạy khắp các lớp, bảng nào cũng cùng một dòng chữ như vậy. Đúng lúc ấy có tiếng của Khánh vang lên.

- Lý Tiêu Linh, nếu cô còn không ra mặt, thì đừng trách tôi - mặt anh bây giờ rất tức giận - còn cả mấy người nữa, ai còn làm tổn thương đến bản gái tôi đừng hòng sống được 1 ngày - anh vừa nói vừa cầm chiếc ghế bên cạnh ném xuống, ai cũng im thin thít.

Ra đến cửa, nhìn thấy tôi, anh kéo tôi đi thẳng một mạch. Đến gốc cây sau trường anh dừng lại. Tôi đưa tay lên phủi phần trắng đang ở trên áo anh, chắc có lẽ lúc này lau những dòng chữ ấy mà áo anh mới bị thế này. Bỗng anh cầm tay tôi và kéo tôi vào lòng.

- Anh xin lỗi, xin lỗi vì đã không bảo vệ được em. Anh sẽ để chúng phải sống dở chết dở.

Tôi buông anh ra, lạnh giọng.

- Không. Lần này hãy để em. Đây mới chỉ là sự mở đầu mà thôi.

Nó bước từng bước về phía nghĩa trang. Nghĩa trang hôm nay vắng vẻ không một bóng người, thỉnh thoảng chỉ có vài người đến thắp hương rồi cũng vội vã đi ngay. Đường như không ai để tâm tới sự có mặt của nó. Nó đang đứng trước ngôi mộ của bố. Đặt bó hoa bách hợp xuống, nó nhẹ nhàng dọn dẹp ngôi mộ.

Một lúc sau, nó đứng dậy phủi tay rồi đặt bó hoa bách hợp ngay ngắn trước bia mộ. Nó còn nhớ, lúc bố nó còn sống, bố nó rất thích loài hoa này. Bố nó nói hoa bách hợp tượng trưng cho sự tự tin, luôn hướng về phía trước, bố nó mong sau này nó cũng sẽ trở thành một người như vậy, không bao giờ chùn bước trước khó khăn. Mấy hôm nay, nhờ có sự can thiệp của Khánh và Hương mà những tin đồn thất thiệt ở trường mới được dập tắt. Nó lắc đầu để thôi không nghĩ ngợi linh tinh nữa.

- Bố à, con sẽ trả thù cho bố, nhất định là như vậy..... - Ê, nghe nói hôm nay bên lớp 12A4 có hotgirl Đoàn Hải Dương chuyển đến đây - một đứa con gái ngồi trên nó lên tiếng.

- Oaaaaaaaaaaaa, nghe nói còn có cả anh Mike chuyển đến trường chúng ta nữa đó, aaaaaaaaa, trường chúng ta toàn hotgirrl, hotboy. Nghe nói anh Mike và chị Dương là một cặp đấy, oa, nhìn họ mới đẹp đôi làm sao - như chỉ chờ có thế, những đứa con gái khác cũng nháo nhác hòa vào theo.

- Đi xem thôi - rồi cả lũ bỏ ra ngoài lớp, cuối cùng chỉ còn mỗi mình nó ở trong lớp.

Nó gục mặt xuống bàn ngủ ngon lành, mấy ngày hôm nay nó đã không ngủ được rồi. Đang thiêu thiêu nó giật mình tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng của nhỏ Linh và anh của nhỏ - Tiêu Lôi.

- Tại sao lần nào em chuẩn bị kế hoạch anh cũng ra sức ngăn cản em là sao, hay là anh thích con An Anh rồi.

- Đúng đấy, em quá đáng vừa thôi. Bây giờ anh sẽ nói luôn, anh thích An Anh, nếu em còn dám động vào con bé 1 lần nữa thì đừng có trách anh - Tiêu Lôi gần giọng, lấy tay chỉ thẳng vào mặt Linh.

Nhỏ Linh vì quá sốc hoặc.... quá quê nên ôm mặt chạy đi. Tiêu Lôi khẽ thở dài một tiếng. Thực ra Tiêu Lôi học trên nó và Tiêu Linh 1 lớp nhưng vì cậu qua Úc du học 1 năm nên phải học lại lớp 10. Cậu bước vào lớp và nhận ra có nó trong này. Nó ngồi thẳng dậy nhìn Tiêu Lôi.

- Sao.... cậu lại ở đây? - cậu ngạc nhiên nhìn nó hỏi.

- Chẳng nhẽ tôi không được ở đây? - nó nhún vai trả lời.

- Vậy.... cậu nghe thấy hết rồi? - mặt cậu méo xệch đi trông rất buồn cười.

- Nói to như vậy không nghe thấy mới lạ.

Tiêu Lôi nghe xong, sốc nặng. Cậu ngồi xuống ghế vò đầu bứt tai. Vậy là cái bí mật cậu tròn kín bao lâu nay cũng đã bị bại lộ. Nó nhẹ nhàng tiến đến chỗ cậu ta. Chống hai tay xuống bàn, nó nâng cằm cậu lên nói.

- Yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu. Nếu như..... cậu giúp tôi một việc - nó nói và nhếch mép cười..... một nụ cười nửa miệng.... Nó thông thả bước từng bước xuống căng tin. Ở một góc của căng tin đang có một “hội chợ” nổ ra. Nó ngạc nhiên hỏi con bạn thân đang đứng bên cạnh.

- Ở kia có gì vậy?

- À, chúng nó xin chữ kí của Mike và Dương.

- Mike? Chẳng phải là người mẫu của tập đoàn LS sao? Còn cả Dương nữa, có phải là Đoàn Hải Dương, con gái chủ tịch Đoàn Hải Phong sao? Sao hai người đó lại có mặt ở đây? - Khánh từ đâu chui ra nói chen vào.

Cái gì? Đoàn Hải Dương? Nghĩ đến đây nó vội lao vào chỗ người kia. Vì có chiều cao tương đối nên nó dễ dàng nhìn thấy mặt của hai người nổi tiếng. Chẳng phải kia là.....

- ĐOÀN HẢI DƯƠNG!!!!!!!!!!!!!! - nó bỗng hét lên làm người con gái tên Dương kia giật mình phải quay qua nhìn.

- AAAAAAAAA!!!!!! An Anh, sao em lại ở đây? - Dương cũng hét lên khi nhìn thấy An Anh.

- Em học trường này mà chị, mà chị sao lại chuyển đến trường em học?

- Bố chị bảo đến theo dõi em.

- Đoàn Hải Phong? - nó hỏi ngờ vực.

- Ủ - Dương gật đầu nhìn nó rồi lại hỏi tiếp - em sẽ làm gì tiếp theo?

- Trả thù cho bố em - ánh mắt nó bắt đầu chuyển sang màu khác.

- Chị sẽ giúp em.

- Nhưng đây là bố chị mà - nó ngạc nhiên hỏi Dương.

- Ông ấy đã không phải là bố chị từ rất lâu rồi - mắt Dương nhìn về 1 phía xa xăm vô định.

Cảm thấy không khí có chút nặng nề, nó lên tiếng cố phá tan bầu không khí này.

- À, mẹ em đang ở nhà chị đúng không?

- Ủ, sao em biết? - Dương ngạc nhiên hỏi nó.

- Em mới biết ngày hôm qua thôi chị..... ừm, mẹ em..... chị không giận bà ấy chứ?

- Sao chị lại giận mẹ em chứ, là lỗi của bố chị hết mà, thôi nào, gặp lại chị mà toàn nhắc chuyện buồn là sao. Đúng đây đi ăn cùng chị, chị khao - Dương xoa đầu nó rồi kéo nó đứng lên.

Quán ăn hôm nay cũng đông lạ thường. Nó kéo tay áo Dương.

- Chị ơi, ăn ở căng tin cũng được mà, sao phải rách việc thế này.

- Chị quen ông chủ ở đây, em yên tâm, chị sẽ bảo ông chủ ưu tiên cho chúng ta - nói rồi Dương rút điện thoại ra gọi điện cho ai đó nó một thôi một hồi.

Trong lúc Dương nói chuyện điện thoại, nó đã kịp nhìn ngấp xung quanh nhà hàng. Nhà hàng này nhìn có vẻ rất sang trọng, hai hàng vệ sĩ dài thẳng tắp. Có lẽ một bữa ăn ở đây bằng cả tháng lương của nó. Nó đang nghĩ vớ vẩn thì thấy có một bóng người lướt ngang qua nó. Nó thấy đáng người này quen lắm, hình như là người nó quen. Nó quay người lại để nhìn chính lại người đó. Đó chẳng phải là Khánh sao, còn bên cạnh là..... Lý Tiêu Linh, hai người họ làm gì vậy. Nó đứng ngẩn ra, ngỡ ngàng là cảm giác duy nhất lúc này. Nó đang ghen sao? Bình tĩnh lại đi, mày đâu có như vậy chứ, An Anh cố gắng lên. Nghĩ vậy, nó đứng thẳng dậy đúng lúc Dương đi vào.

- Ok, được rồi. Chúng ta vào thôi - Dương mỉm cười rồi kéo tay nó vào trong.

Một cảnh tượng trang hoàng hiện ra trước mặt. Đúng là nơi đây toàn dành cho những đại gia lắm tiền nhiều của. Thật sự là nó không hợp với nơi này. Nó nhìn thấy bên bàn đối diện là Khánh và Tiêu Linh. Họ

thực sự là đang hẹn hò sao? Trong lòng nó dấy lên một cảm giác bất an. Bỗng, Dương từ đây thò ra hỏi một câu hết sức ngớ ngẩn.

- Tên đó là bạn trai em hả?

Nó ngượng ngùng cố lảng sang chuyện khác.

- Sao lâu có đồ ăn vậy chị, em đói quá.

- Đã gọi đâu mà có hả em. Đừng có mà đánh trống lảng, khai thật đi, em với tên đó có quan hệ gì? Mà sao em lại để yên cho cậu ta lảng nhăng thế kia hả? - Dương nói mắt hướng về phía Tiêu Linh.

- Suyt, chị nói khê thôi. Chị chuẩn bị làm tâm điểm cho cả quán rồi đấy - nó nhăn mặt rồi ra hiệu cho Dương im lặng.

- À ừ - Dương gãi đầu ngượng ngịu, nhỏ tiếng hơn.

Đúng lúc ấy có cô phục vụ đến.

- Thưa, hai cô dùng gì ạ.

- Cho tôi.... - Dương nói ra một tràng, mà nó nhìn vào Menu toàn là những thức ăn đắt tiền, có khi còn vượt qua cả tiền lương của nó.

- Dạ vâng, cô có cần dùng thêm cái gì nữa không?

- Không - Dương nói rồi đưa quyển Menu cho cô phục vụ.

- Mà hình như em thấy chị hơi quen. Có phải chị là siêu mẫu Đoàn Hải Dương đúng không ạ? - cô phục vụ reo lên vẻ rất thích thú.

Thế là nhờ phúc của cô nàng phục vụ mà nó thoát khỏi màn “phỏng vấn” của Dương. Nó ngời chờ Dương kí xong chữ kí tặng fan cuồng mới buông một câu.

- Tên Mike đó là thế nào với chị?

- À, Mike là đồng nghiệp cũng là giám đốc của tập đoàn LS. Mọi người cứ nói Mike với chị là một cặp nhưng bọn chị chẳng có gì cả - nói đến đây giọng Dương hơi chùng xuống, ánh mắt hơi buồn.

- Ê, có phải chị thích anh ấy rồi phải không - nó dí sát mặt mình vào mặt Dương.

- Không, không phải thế - Dương bất ngờ hơi lùi về phía sau, mặt đỏ ửng như vừa ăn phải ớt cay. - Ê, không phải sao mặt chị đỏ thế kia - được thế nó càng cố tình trêu chọc Dương làm mặt cô đã đỏ bây giờ lại càng “chói lóa” hơn.

Cảm thấy mình bị chịu lép vế để cho con nhóc này trêu chọc nhiều quá, Dương lấy lại bình tĩnh cũng trêu chọc lại nó.

- Vậy còn cậu nhóc ngồi bên kia, em định giải thích thế nào đây?

- Em với cậu ấy không còn quan hệ gì cả - nó quay mặt đi về mặt buồn bã.

Bất thành *** h hấn từ đâu chui tọt vào giữa hai chị em đang nói chuyện (hờ hờ, ông này vô duyên thật =.=”).

- Em với An Anh là người yêu chị ạ - nói rồi hấn bế bổng nó lên rồi bước ra cửa để lại Dương đang ngồi ngẩn tò te không hiểu vấn đề.

Ra đến cửa, nó vùng vẫy đánh hấn liên tiếp đòi hấn thả xuống

- Thả em xuống, anh làm gì vậy?

- Sao lúc đấy em lại nói chúng ta không có quan hệ gì?

- Em..... - nó ngập ngừng không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Em không nói anh không thả em xuống.

- Được rồi được rồi em nói. Em thấy anh với Linh.....

- Em.... Sao em cứ hiểu lầm liên tục vậy chứ. Anh với Linh không có quan hệ gì cả, bọn anh chỉ là đối tác làm ăn, vì phép lịch sự nên anh mời cô ta đi ăn thôi - lúc này hấn đã đặt nó xuống.

- Anh ấy ngược thôi, chứ thực ra chúng tôi là người yêu - Linh từ đâu bước ra khoác tay hấn.

Hấn chưa kịp nói gì thì đã nhận được ánh mắt hình viên đạn của nó.

- Vậy thì chúc mừng hai người nhé - nó xòe tay ra trước mặt Tiêu Linh bắt tay rồi bước đi.

Hấn định đuổi theo nhưng lại bị Tiêu Linh giữ lại.

- Anh làm gì vậy? Nên nhớ, tôi với anh vẫn còn bản hợp đồng chưa kí xong, tôi làm thế cũng là để giúp anh thoát khỏi con nhỏ đó thôi.

Vậy là hấn đành bất lực để Tiêu Linh kéo vào trong. Dương nhếch mép cười nói ngắn gọn một câu rồi cũng bước đi.

- Cũng đến lúc em phải ra mặt rồi, An Anh ạ! 3 tháng sau:

- Dạ thưa giám đốc, chiều nay chúng ta có cuộc hẹn với bên công ty An Dương.

- Được rồi, anh ra ngoài đi, cảm ơn anh đã nhắc - hấn nói rồi ngả người ra sau ghế, rồi như nhớ ra điều gì đó hấn lại ngồi thẳng dậy - à mà khoan đã....

- Có chuyện gì thưa giám đốc?

- Công ty An Dương? Giám đốc là.....?

- À, tôi cũng không rõ lắm, cô giám đốc này mới lên, nhưng nghe nói rất có tài năng, trong vòng một tháng đã đưa công ty vươn lên ngang tầm với công ty ta.

- Vậy à, cô ta bao nhiêu tuổi?

- Hình như năm nay cô ấy mới học lớp 10.

- Lớp 10? Cô ta tên gì?

- Hiện tại chưa ai biết tung tích của cô ta, chỉ biết cô ta có biệt danh là Death.

- Death? Thần chết sao? - hấn ngờ vực hỏi - được rồi, anh có thể đi.

An Dương? Có phải em không An Anh?

- Dạ thưa giám đốc, khách đã tới.

- Được rồi, anh xuống trước đi tôi sẽ xuống sau.

Hấn mặc áo và bước xuống đại sảnh. Và hai người con gái trước mắt khiến hấn phải bất ngờ. Không ai khác đó chính là An Anh và Dương. Nó bước lên phía trước xòe tay ra trước mặt hấn. Hấn cũng bắt tay lại.

- Đây là lần đầu tiên tôi được gặp giám đốc của công ty LS, thật vinh hạnh cho An Dương chúng tôi - đôi mắt sắc xảo của nó nhìn xoáy vào hấn. Nó bây giờ không còn là An Anh như ngày nào nữa.

- Lần đầu tiên sao? - hấn nhú mày hỏi.

- Đúng. Xin hỏi giám đốc đây đã gặp chúng tôi rồi sao?

- À, không - hấn ấp úng dời tay nó.

- Vậy chúng ta có thể bàn về hợp đồng rồi chứ.

- Ừm.

Nó và hấn ngồi xuống. Nó lấy trong túi ra một tờ giấy.

- Đây là hợp đồng về khu đất ở Bà Triệu mà chủ tịch Phong đã kí duyệt cho thư kí của tôi. Bây giờ chỉ cần giám đốc kí một chữ thì khu đất đó sẽ chuyển nhượng lại cho chúng tôi.

- Khu đất này..... Sao có thể, chủ tịch chưa hề thông qua các cổ đông. Tôi chưa thể kí được.

- Vậy thì tôi buộc phải thông qua ngài chủ tịch, xin lỗi đã làm phiền giám đốc. Mong rằng sau này chúng ta lại có cơ hội hợp tác - nó đứng dậy, khước miệng nhếch lên một nụ cười nửa miệng rồi bước đi.

- Khoan đã.....

- Còn việc gì sao? - nó quay người lại nở một nụ cười xã giao.

- À không, anh Toàn, tiện khách - hắn nói rồi bước về phòng.

Sao lại có chuyện trùng hợp đến vậy chứ. An Anh - thực ra em đang làm gì vậy.

Ở một nơi nào đó ở Hà Nội cũng đang có một con người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Nó ngã người ra sau ghế, chiếc limo đang dẫn nó đến một khách sạn. Chiếc xe đỗ lại, nó bước xuống nhìn bao quát toàn khách sạn. Không ngờ mẹ nó quản lí một nơi sang trọng thế này. Cũng đủ để thấy rằng mẹ rất thoải mái khi không có nó. Nhưng nó đâu thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Nó bước vào trong khách sạn.

- Cho hỏi cô cần gì ạ? - cô tiếp tân cất giọng nhẹ nhàng hỏi nó.

- Cô làm ơn cho tôi gặp quản lí - nó mỉm cười nói với cô tiếp tân.

- Dạ thưa, cô có hẹn trước không ạ?

- Không nhưng tôi và con gái bà ấy cần gặp bà có chút chuyện - nó nói và khoác tay Dương lên trước.

Nhìn thấy Dương, cô tiếp tân vội gọi điện thoại cho người quản lí, hay nói cách khác là mẹ của nó. Nó bước vào phòng mẹ nó, không quên dẫn theo Dương. Dương đẩy cửa bước vào. Đằng sau chiếc ghế là người quản lí mà cả khách sạn này kính trọng. Nó vẫn đứng ngoài chỉ để Dương vào. Bà Phượng - mẹ nó nhìn thấy Dương thì đứng dậy.

- Sao cô lại ở đây? Còn không mau về công ty mà làm việc? - nó đứng ngoài nghe rõ từng tiếng bên trong.

- Dạ... con..... - Dương mặt tái xanh cúi gằm mặt xuống.

Đây là lần đầu tiên nó thấy Dương có biểu hiện sợ sệt như vậy. Lẽ nào mẹ nó là người ghê gớm như vậy. Nó định bước vào thì nghe thấy tiếng quát của bà một lần nữa.

- Còn không mau đi đi? Còn ngồi đây làm gì?

- Con..... con muốn xin nghỉ hôm nay.....

Dương chưa kịp nói hết câu thì bị bà Phượng ột cái bạt tai khiến cô ngã chúi xuống đất. Lần này thì nhất định nó phải vào. Nó vừa bước đến cửa thì đã nghe thấy tiếng la hét của Dương. Nó vội vàng chạy vào xem thì đã được chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng. Bàn tay Dương đang nằm trong vũng nước sôi, trên tay bà Phượng lại đang cầm một cốc nước nóng. Nó không kịp nghĩ gì cả, vội chạy đến đỡ Dương dậy, không quên ném cho bà Phượng một cái nhìn sắc lạnh.

Đỡ Dương vào trong xe, nó nhẹ nhàng băng bó vết thương cho cô. Dương khóc không thành tiếng.

- Sao lúc đó chị không nói lại mẹ em?

- Chị.....

- Chị đừng kiêu ngạo gì em. Trong em bây giờ đã không còn người mẹ đó nữa rồi - nó dừng lại một lúc rồi tiếp tục băng lại vết thương cho Dương.

Nó đưa Dương về nhà còn nó đến bar. Thay quần áo, tiếp tục công việc DJ. Từ đằng xa nó nhìn thấy bóng của một người con trai..... là hắn. Nó vội cup mũ xuống để hắn không nhìn thấy. Quả đúng như nó nghĩ, hắn không hề để ý đến nó. Hắn..... đang uống rượu sao. Đã 3 tháng rồi nó không gặp hắn. Nó chuyển sang một trường khác học, cũng không gặp lại Tiểu Linh. Nó không còn tâm trạng nào mà làm tiếp được nữa. Nó xin nghỉ sớm và xuống làm một ly cocktail. Nó không ngồi gần hắn. Lúc sau, nó thấy hắn loạng choạng

đứng dậy, định ra đồ hẩn nhưng đã có một người con gái khác đi bên cạnh hẩn, là Tiêu Linh. Vậy là trong suốt 3 tháng đó, hẩn không hề cô đơn. Nó thầm tự nhủ trong lòng phải quên hẩn. Nó lại gọi thêm một chai vodka.

12h đêm, nó đã say mềm. Định gọi thêm một chai nữa nhưng người bảo vệ ngăn lại.

- Này An Anh, hôm nay bar đóng cửa sớm, cháu về đi, cháu say quá rồi, tiền rượu thì trừ vào tiền lương cũng được.
- Cháu chưa say, bác cứ để cháu uống tiếp, hôm nay cháu sẽ bao cả quán.
- Bác để cháu đưa cô ấy về, cháu sẽ trả tiền rượu - tiếng Mạnh từ đâu vang lên.
- Cậu là..... - dường như bác bảo vệ vẫn chưa yên tâm nên phải hỏi lại cho chắc chắn mới dám giao nó cho anh.
- Cháu là bạn trai của An Anh - anh cười rồi dìu nó ra xe taxi (không quên trả tiền ^^).

Đưa nó về nhà mình, anh đặt nó lên giường. Sờ lên cổ nó, người nó như đang bốc hỏa, nóng ran. Anh vội vàng cởi áo khoác ngoài của nó ra. Nó sốt rồi. Lúc này anh cảm thấy hối hận khi đã phản bội nó, đã nghe theo lời dụ dỗ của Tiêu Linh. Nhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn, hơi thở của anh gấp gáp hơn (cảnh bảo trước khi viết tiếp: đoạn này hơi bậy, ai không muốn Hà nhét cái đen tối vào đầu thì đừng nên đọc, nếu có lỡ đọc rồi thì đừng trách Hà nhé ^^). Bàn tay anh tìm đến nơi hiểm của con gái =.=” (để tăng thêm phần kịch tính của chuyện, Hà buộc lòng phải cho cảnh nóng vào, mọi người thông cảm nha ~). Nó khẽ kêu, tiếng kêu đó của nó càng làm cho dục vọng của anh cao hơn, môi anh lần đến cổ của nó rồi dần trượt xuống ngực (tác giả cũng sắp không chịu nổi nữa rồi >

8. Chương 8

Sáng hôm sau, nó khẽ cựa mình tỉnh dậy. Điều đầu tiên khiến nó hoảng hốt là trên người nó hiện giờ.... không một mảnh vải che thân =.=”.

AAAAAAAAAAAAAAAA.....

- Anh xin lỗi, chỉ là anh nhờ mấy chị người làm giặt hộ quần áo cho em thôi mà. Anh thề đấy, anh chưa động gì đến em cả (chẹp chẹp, nói dối là không được =.=”) - Mạnh chấp hai tay trước mặt nó xin lỗi.

Vì cái lí do “giặt hộ quần áo” mà bây giờ nó phải mặc cái áo sơ mi rộng thùng thình của anh. Vì đây là nhà riêng của anh nên nó cũng không sợ mấy. Mặt nó đỏ ửng, nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn anh, ánh mắt hậm hực.

- Thôi mà, anh xin lỗi rồi mà.
- Nhưng mà anh nhìn thấy gì chưa? - nó quệt nước mắt hỏi anh.
- Chưa, anh chưa nhìn thấy gì cả - anh cười nhìn nó.

Nó thở nhẹ nhõm, nếu là lúc trước thì nó sẽ để anh muốn làm gì thì làm nhưng.... bây giờ nó không còn yêu anh nữa.

- Mà hôm qua em về bằng cách nào? - nó lảng sang chuyện khác.
- Hôm qua anh đến bar tìm Khánh thì thấy em nên anh đưa em về.

Nhắc đến Khánh, tim nó lại đau nhói. Nếu như lúc đầu nó không nhận lời yêu Khánh, nếu như từ đầu nó không có tình cảm với Khánh thì có lẽ bây giờ nó sẽ không phải đau như thế này.

- Em sao vậy? - anh chợt lên tiếng.
- Hả? - nó phát hiện ra khóe mắt có nước, đưa tay lên lau nó lắc đầu nói - không, em không sao, chắc là do có bụi ý mà.

Anh ngồi nhìn nó một lúc lâu rồi ôm nó vào lòng.

- Đừng có nói dối, em không biết nói dối đâu. Cứ khóc đi, khóc sẽ thấy nhẹ lòng hơn - anh vỗ về nó.

Nghe anh nói vậy, nó ôm lấy anh, gục mặt vào vai anh khóc nức nở. - Ăn xong đi, anh em mình đi chơi - anh mỉm cười nhìn nó ăn.

- ...Ừn...g.... à... uần.... á.... e.... âu.... (Nhưng mà quần áo em đâu ^^) - vì nó đang vừa ăn vừa nói nên nói không nên lời và kết quả là nó bị nghẹn .

- Ăn xong đi rồi nói - anh gắt nhẹ nó rồi đưa cho nó cốc nước.

- Thế quần áo em đâu - thoát khỏi “cơn nghẹn” nó hỏi luôn.

- Quần áo của em quần gia tí nữa sẽ mang ra, em cứ ăn xong đi đã.

Nó gật đầu rồi tiếp tục giải quyết nốt bữa ăn.

Xong xuôi nó thay quần áo và đi theo anh. Nó không biết anh sẽ đưa nó đi đâu nhưng được ra ngoài để thay đổi không khí cũng tốt rồi. Nó ngồi trong xe, mắt cứ nhìn ra ngoài đường. Đi qua một cửa hàng nhẫn, nó bảo anh dừng lại. Anh và nó vào trong. Mấy hôm trước nó có xem qua một số mẫu nhẫn mới trong này. Trong đó, nó ưng ý nhất một bộ nhẫn đôi. Nó đang ngắm nghía (chỉ có thể ngắm thôi, không đủ tiền mua) thì anh bất chợt lên tiếng.

- Em thích bộ nhẫn đó hả?

- À, ừm, nhưng em không đủ tiền mua nên đành chịu - nó cười gượng.

Chưa kịp để nó phản ứng gì, anh đã quay ra nở một nụ cười sát gáy với cô nhân viên bán hàng.

- Cho chúng tôi bộ nhẫn này.

- À vâng, vì anh đẹp trai nên tôi sẽ giảm cho anh một nửa - cô nhân viên cười và lấy ra bộ nhẫn đó.

Nó há hốc mồm ra nhìn anh. Nó không thể ngờ anh lại có thể mua được một cách nhanh chóng như vậy. Anh nâng tay nó lên và đeo một chiếc nhẫn vào. Chiếc nhẫn kia anh đeo vào tay anh.

- Cảm ơn anh. Số tiền này em sẽ hoàn lại cho anh - nó mỉm cười mân mê chiếc nhẫn.

- Không cần, anh tặng em luôn đây, coi như là quà kỉ niệm ngày chúng mình quay lại - anh nói rồi nháy mắt nhìn nó.

- Dạ? - nó ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh.

9. Chương 9

Nó nhìn anh với ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Anh vừa nói gì vậy?

- Em đồng ý quay lại với anh chứ?

Nó đang bối rối không biết nên từ chối hay đồng ý thì nó nhìn thấy một đôi bước vào cửa hàng, nó chợt nhận ra, cặp đôi ấy không ai khác ngoài hần và Tiêu Linh. An Anh, mà còn vẫn vương gì nữa, Khánh đã có Tiêu Linh rồi, mà không phải đối tượng để anh ấy để ý nữa đâu. Người anh ấy yêu bây giờ là Linh, mà hiểu chưa, nhìn cặp đôi trước mặt đang vui vẻ trọn nhận, tìm nó khề nhói. Nó nhìn anh, nó không muốn lại mắc sai lầm một lần nữa khi chọn anh. Nó khề hỏi.

- Anh..... sẽ không bỏ rơi em nữa chứ?

- Không bao giờ - anh mỉm cười nhìn nó.

Mấy cô bán hàng đứng gần đó đang hỏi hộp đợi câu trả lời của nó. Và khi thấy nó gật đầu thì không khỏi bất ngờ mà reo lên (ôi trời, mấy bà này hóng hớt quá =.=”).

Nghe tiếng reo của mấy cô bán hàng, hấn và Tiêu Linh cũng quay ra xem và hấn thấy nó. Nhưng sao nó lại đi cùng Mạnh? Chẳng nhẽ nó và Mạnh..... Không kịp nghĩ gì, hấn chạy đến kéo tay nó lôi đi.

- Anh làm gì vậy? Thả tôi ra - nó hét lên rồi giật mạnh tay ra khỏi tay hấn.

- Sao em lại đi cùng Mạnh? Còn cái nhẫn kia là sao?

Vì nó và hấn đang ở trong ngõ nên có hét thế chứ hét nữa cũng chả làm sao =)). Nó quay ra nhìn hấn.

- Tôi đi đâu làm gì cũng phải có sự đồng ý của anh sao. Anh nên nhớ, tôi với anh đã kết thúc từ 3 tháng trước rồi.

- Em sao vậy? - hai tay hấn chống vào tường như để không cho nó chạy đi.

- Tôi chả sao cả. Anh tránh ra để tôi đi - nó nói gạt tay hấn ra.

Nhưng.... hấn làm sao có thể cho nó thoát dễ dàng như vậy được. Hấn ép nó vào tường. Đặt lên môi nó một nụ hôn. Nó bất ngờ, rồi cố lắc đầu hết bên này sang bên khác để không cho hấn chạm được vào môi mình. Nhưng một khi đã bị cưỡng ép thì đầu thế nào dễ dàng mà thoát. Hấn chiếm lĩnh lấy môi nó.

Dời môi, hấn nói khê vào tai nó.

- Anh yêu em.

- Đừng ép cô ấy, cô ấy bây giờ thuộc về tôi - tiếng Mạnh từ đâu phát ra.

Hóa ra anh đi theo nó và đã chứng kiến tất cả mọi chuyện. Anh kéo nó về phía mình, nhưng hấn đã kịp nắm lấy một tay kia của nó kéo lại, thế là nó đã là vật kéo co bất đắc dĩ của hai anh chàng này.

- Bằng chứng nào cho thấy cô ấy thuộc về anh - hấn gần từng tiếng.

Mạnh nhếch mép cười, rồi anh rút từ túi áo ra 2 bức ảnh. Chẳng phải đây là bức ảnh lúc nó không mặc quần áo ở nhà anh sao. Anh chụp nó từ khi nào chứ. Còn mấy vết đỏ trên cổ nó, sáng nay nó đâu có thấy. Nó quay sang hấn, mắt hấn đang vằn đỏ. Nó định giải thích nhưng hấn đã lên tiếng trước.

- 5 tháng nữa là sinh nhật Tiêu Linh, cũng là lễ ra mắt tôi với bố mẹ cô ấy, sau khi tốt nghiệp chúng tôi sẽ làm đám cưới luôn, mong hai người sẽ đến.

Hấn buông thông tay xuống rồi bước đi. Nó đuổi theo thì bị anh giật ngược lại. Mặt nó hiện rõ sự tức giận. Nó dơ tay nắm anh, phải nói là rất mạnh thì anh mới ngã. Nó buông cho anh một câu rồi từ từ bước ra khỏi ngõ.

- Trò chơi kết thúc rồi, anh..... là kẻ thua cuộc.

Nó bước ngược hướng với hấn, nó còn tư cách gì mà đuổi theo hấn chứ, hấn bây giờ không còn là của nó nữa, hấn là của Tiêu Linh. Bây giờ việc quan trọng nhất của nó là trả thù.

10. Chương 10

- Mấy hôm tôi không đến công ty có việc gì không? - nó lật tập tài liệu, vừa xem vừa hỏi cô thư kí.

- Dạ có. Hôm qua có một người phụ nữ muốn gặp giám đốc.

- Có hỏi là ai không.

- Tôi hỏi bà chỉ bảo là mẹ của giám đốc.

Nó hơi dừng lại, lúc này thì nó đã ngẩng đầu lên.

- Cô có bảo tôi không có ở đây không?

- Có, nhưng bà ấy bảo hôm nay sẽ đến tìm cô nữa.

- Bây giờ?
- Dạ hình như khoảng 5, 6h.
- Được rồi, cô ra ngoài đi.

Phụng Minh Phượng, bà còn định đỡ trò gì đây.

.....

- Giám đốc, bà ấy đã đến.
- Mời bà ấy vào đây - nó đứng dậy pha cà phê.

Cái người tự xưng là mẹ nó bước vào.

- “Mẹ” ngồi đi - nó cố tình nhấn mạnh chữ “mẹ”.

Như cảm nhận được thái độ khác lạ của nó, bà Phượng vào thẳng vấn đề chính.

- Mẹ đã biết con làm giám đốc cho An Dương, nhưng mẹ không thể để con tự kiếm sống như vậy được. Mẹ là mẹ của con, vì vậy mẹ muốn con sát nhập An Dương với LS, và con sẽ đến ở cùng mẹ.

Nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy “bà mẹ quý hóa” của nó nói vậy.

- Sát nhập An Dương với LS ư? Về ở với bà ư? Bà định sẽ lấy hết tài sản sao? Bà tham quá rồi đấy, An Dương là công sức của tôi, sao tôi phải sát nhập với LS. Chắc bà cũng không quên tôi và chủ tịch tập đoàn LS - Đoàn Hải Phong là kì phùng địch thủ chứ.
- Con không làm cũng không được, con nên nhớ ta vẫn đang giữ bản di chúc của bố con. Con nói rất đúng, ta cưới ông Phong cũng chỉ vì gia tài của ông ta, nhưng ta làm sao mà hưởng hết được, con cũng có phần trong đó đấy.
- Tôi không cần cái thứ tài sản rác rưởi đấy. Cái tôi cần làm bây giờ là trả thù. Bà đừng quên tôi là giám đốc của An Dương, không gì là tôi không thể làm được. Và bây giờ tôi đang nắm trong tay rất nhiều bằng chứng kết tội bà cũng có “công” trong vụ sát hại bố tôi.
- Đừng dọa ta. Cái chết của ông ấy là do ông ấy tự sát, không liên quan gì đến ta và LS.
- Bà nên biết rằng, An Dương không bao giờ biết đến từ dọa trong từ điển. Còn tự sát hay không hãy đợi đến lúc ra tòa sẽ biết - nó khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đắc thắng.

- Được lắm. Vậy thì ta cũng nói thẳng, cái chết đó là do ta và Phong bày ra để giết ông ta. Nếu không có ông ta thì ta đã đến được với Phong. Ta căm thù ông ta, nhưng vì ông ta có tiền nên ta đã phải cam chịu suốt mười mấy năm. Đến lúc ông ta phá sản thì sẽ chẳng có gì đáng để lợi dụng cả. Đằng nào thì ông ta cũng chết vì căn bệnh tim, ta chỉ giúp ông ta chết sớm hơn thôi.

Nó nhếch môi cười, lấy từ trong túi áo ra một chiếc máy ghi âm, vậy là chẳng cần đến mấy cái bằng chứng nó tìm được, cái này cũng đủ để cho bà Phượng ngồi tù rồi. Chiếc máy ghi âm tua lại đoạn nói chuyện vừa nãy của hai mẹ con. Bà Phượng mặt mũi tái xanh, còn nó thì không một chút biểu cảm. Kết thúc đoạn ghi âm, nó đứng lên với lấy chiếc áo khoác và bước ra cửa. Nó đã có tất cả bằng chứng trong tay. Bố à, con sắp trả thù cho bố rồi, chỉ một chút nữa thôi.

Nó về nhà, tìm bản di chúc của bố. Trước khi chết, bố nó có làm hai bản di chúc, bản di chúc của mẹ nó đang cầm chỉ là một phần của tài sản, một phần vô cùng nhỏ, gia tài của bố nó không phải là ít, đó là cả một gia tài khổng lồ. Nhưng nó không cần, nó muốn tự mình lập nghiệp, số tài sản đó nó ủng hộ hết cho trại trẻ mồ côi.

11. Chương 11

Sau ngày hôm ấy, mẹ nó và ông Phong bị đưa vào tù. Vì không phải là người trực tiếp sát hại nạn nhân nên mức án sẽ được giảm nhẹ, không phải tử hình. Cả tập đoàn LS được chuyển nhượng lại cho Dương quản lí. Nó đã nhờ Hương - con bạn thân của nó quản lí An Dương trong vòng một thời gian dài. Nó sẽ đi du học 2 năm, một phần là do nó chịu quá nhiều áp lực khi ở Hà Nội, một phần nữa là nó muốn mở rộng công ty và lập nghiệp ở nước ngoài. Cầm tấm vé trên tay, nó xách vali ra khỏi nhà. Có lẽ lúc nó trở về cũng là lúc Khánh và Tiêu Linh đi hưởng tuần trăng mật. Nghĩ đến đây nó khẽ thở dài. Nó bước ra xe và đến sân bay. Hôm nay nó không cho ai ra tiễn nó cả. Nó sợ khi nhìn thấy ai đó nó sẽ lại nhụt chí và không thể tiếp tục được nữa. Nó quay lại ngắm nhìn Hà Nội lần cuối trước khi bước lên máy bay.

Ngồi yên vị trên máy bay, nó đeo headphone vào tai rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Có lẽ nó đã quá mệt mỏi, lúc này nó cần được nghỉ ngơi.....

.....

Lúc tỉnh dậy thì trời đã tối, phát hiện ra bên cạnh có người ngồi, nó cố gắng để không gây ra tiếng động mạnh.

- Cô dậy rồi à, tại hết chỗ nên tôi ngồi đây, tôi không làm phiền cô chứ - người ngồi bên cạnh nó bỗng lên tiếng.

Đó là một chàng trai. Anh chàng này đẹp một cách lạ kì, khiến nó phải ngẩn người trong vài giây để ngắm khuôn mặt của anh. Nhưng nó không phải là đứa mê zai nên chỉ là một vài giây ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của anh chàng này thôi.

- À, vâng, anh cứ ngồi đi.

- Cô tên gì vậy?

- An Anh - nó mỉm cười trả lời.

- Rất vui được gặp cô, tôi tên Mike.

Ngạc nhiên tập 2. Anh ta tên Mike sao.

- Anh là..... siêu mẫu Mike của LS - nó hét toáng lên như phát hiện có điều mới lạ.

- Suyt, cô nói khê thôi. Cô không thấy tôi đang phải trốn fan đây à mà cô hét lên thế.

Anh nói nó mới để ý, mặt anh ta đang đeo một cái kính to sụ. Nó bật cười rồi ngả người ra sau ghế, quay mặt ra ngoài cửa sổ. Trời hôm nay vẫn đẹp một cách lạ thường, dường như ông trời đang muốn trêu người nó, mang tình yêu của nó đến rồi lại cướp đi.

- Cô đang thất tình hả? - anh chàng tên Mike kia hua hua tay trước mặt nó.

- Hả? À không hẳn là thất tình, chỉ là tự dưng cảm thấy buồn thôi - nó cười.

- Cô sang Anh, đã có dự định gì chưa?

- À, tôi có công ty bên này, chỉ là sang đây để mở rộng thôi - nó cười nụ cười xã giao.

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Tôi năm nay lớp 11 - không biết bao nhiêu người đã hỏi nó câu hỏi này, và khi biết được câu trả lời thì đúng là thật sự ngỡ ngàng.

- Wow, vậy là nhỏ hơn tôi một hai tuổi, gọi anh nhá - anh nói vẻ rất hào hứng.

Ngồi với anh chàng này lúc lâu, nó tự cảm thấy tinh thần khá lên đôi chút, anh chàng này khá thú vị.

- Ế, cô cười rồi kìa. Nhìn cô cười đẹp hơn đấy.

- Vậy hả? - lời khen của anh làm hai bên tai nó đỏ ửng.

Nó và anh cứ nói chuyện như vậy cho đến lúc xuống máy bay. Anh đưa nó số điện thoại, có gì sẽ liên lạc, nó cũng đưa anh số điện thoại. Nó cảm thấy vui vì tìm được một người bạn mới, mà người bạn này lại khá thú vị. Nó và anh, mỗi người bước một hướng. Nó bước vào trong công ty, ngay lập tức một hàng nhân viên xếp thành hàng dài, gập người cung kính chào nó. Một năm quá, danh tiếng của An Dương bên này rất nổi, tất cả là nhờ công sức của nó ở Việt Nam. Nó cúi người chào lại rồi xách vali lên thẳng văn phòng. Nó nhờ thư kí tìm một khách sạn, sau cuộc nói chuyện với anh chàng Mike nó không còn cảm thấy mệt mỏi nữa, có lẽ anh ta là một người tốt. Điện thoại của nó khẽ rung. Như phản xạ nó khua tay loạn xạ để tìm cái điện thoại. Không thèm xem tên người gọi, nó ấn luôn nút nghe. Đầu dây bên kia vang lên tiếng lạnh lạnh của..... nhỏ Tiêu Linh.

- Em đã nói là cô ấy đi rồi mà.

Lúc này thì nó đã tỉnh ngủ hẳn.

- Alo, chuyện gì đấy?

- An Anh đấy hả? Tôi Tiêu Linh đây.

Nó ngồi dậy dụi mắt.

- Ồ, có chuyện gì không - nó thờ ơ nói.

- Anh Khánh cứ bảo tôi gọi điện cho cậu xem cậu đi chưa. Tôi bảo anh ấy cậu đi rồi nhưng anh không nghe.

Nghĩ đến chuyện Tiêu Linh nũng nịu trong vòng tay hắn là nó lại cảm thấy nhói trong lòng.

- Ừm, còn gì nữa không - nó cố gắng để giọng nói không bị ghen.

- Anh ấy hỏi cô còn yêu anh ấy không. Chắc anh ấy sợ cô bị tổn thương đấy - Linh nhấn mạnh hai chữ tổn thương để nó hiểu rằng hắn chỉ thương hại nó mà thôi.

- Không - nó trả lời dứt khoát rồi cúp máy.

Nó lắc đầu cố gắng quên đi đoạn hội thoại ban nãy. Bước xuống giường, làm xong việc cá nhân, nó mặc quần áo và đến bar. Hồi nhỏ, nó đã từng cùng bố sang Anh rất nhiều lần nên nó vẫn còn nhớ rất rõ mọi góc ngách nơi này.

Nó uống rượu, uống nhiều lắm. Nó muốn say để quên đi hắn, quên đi tất cả những kỉ niệm khi ở Hà Nội cùng hắn. Nhưng nó uống nhiều lắm rồi, nó không say.

Ở đâu đó trong bar, Mike đang nhảy cùng bạn. Hôm nay anh chàng vừa kiếm được một em xinh tươi ở quầy tiếp tân của khách sạn anh đang ở nên hên đi chơi luôn. Lúc đã thấm mệt, anh cần phải đi “giải quyết”, lúc đi ngang qua nó, anh cứ nghĩ là mình nhìn nhầm. Nhưng lúc đi ra nhìn thấy rõ mồn một khuôn mặt nó đang cầm cốc rượu, mặt thì đỏ ửng lên vì say. Hôm nay nó ăn mặc lạ hơn bình thường. Chiếc váy ngắn bó sát vào cơ thể nó càng làm nổi bật vòng eo thon gọn, cổ áo sâu làm lộ ra làn da trắng, chiếc váy ngắn làm càng tôn lên đôi chân dài. Nhìn nó bây giờ rất gợi cảm. Nhưng dường như Mike không hề thích nó ăn mặc như vậy. Nó mặc vậy, đâu biết rằng có mấy tên xung quanh đang nhìn nó với ánh mắt đầy dục vọng. Anh tiến lại chỗ nó đỡ nó lên và tiến thẳng ra ngoài. Mặc kệ cô nàng kia đang gọi khản cổ. Một chiếc taxi đỗ lại trước mặt nó và anh. Anh đưa nó lên xe và về khách sạn của mình. Nó bây giờ đã say mềm, nằm ngủ ngoan ngoãn trên đùi anh. Không biết là vì lí gì nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc.

12. Chương 12

Nó tỉnh dậy, thấy đầu đau như búa bổ. Với tay sang bên cạnh định lấy cái đồng hồ. Nhưng.... đồng hồ đâu. Nó nhận ra đây không phải khách sạn của nó, nó đang ở đâu.

- Em dậy rồi hả?

Nó nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Mike đang ngồi trên ghế.

- Em đang ở đâu đây?

- Khách sạn của anh - anh đặt hai khuỷu tay lên thành ghế, các ngón tay đan vào nhau, ngửa người ra sau ghế, hai chân vắt lên nhau.

Nó cố gắng lục lại trí nhớ của mình. Hôm qua nó đến bar uống rượu, tầm được 2, 3 chai thì nó không nhớ gì nữa.

- Sao anh biết em ở đây mà đến?

- Anh không biết, nhưng tình cờ anh cũng đến đây nên đưa em về.

- À, cảm ơn anh. Hôm qua em không làm gì quá đáng chứ.

Anh chiếu đôi mắt xuống người nó rồi lên tiếng.

- Nhìn cái khăn tắm trên người em cũng đủ hiểu - anh nhếch môi cười, giọng trêu chọc.

Nó vội vàng cúi xuống. Đúng là trên người nó bây giờ chỉ có duy nhất chiếc khăn tắm. Nhìn xuống giường, một màu đỏ tươi hiện ra trước mắt nó.

- Anh không làm gì cả. Là em cưỡng ép anh.

Không thể nào. Nó dù say đến mấy cũng không thể làm cái chuyện động trời này được. Trời ơi, đời con gái của mình chỉ đến đây thôi sao. Khuôn mặt nó ửng rừ. Nhìn cái mặt đang quần quai vì đau khổ của nó, anh ôm bụng cười sặc sụa. Nó liếc xéo anh một cái, rồi vớ cái gối bên cạnh ném thẳng vào mặt anh.

- Cười gì mà cười, thấy em như vậy anh vui lắm hả. Sao lúc ấy anh không ngăn em lại.

- Hahaha, em nghĩ anh nói thật hả. Vết màu đỏ đó là do sáng nay lúc lấy chai rượu vang anh lỡ làm đổ lên, anh định đợi đến lúc em tỉnh dậy sẽ cho người thay ga, ai ngờ lại làm em hiểu lầm.

- Anh nói dối. Thế tại sao quần áo em đâu? - nó khẳng khái.

- Hôm qua về đến khách sạn, em nôn ướt hết cả quần áo, mấy cô tiếp tân mới lấy thay quần áo cho em đấy chứ.

Nghe anh giải thích xong, mặt nó đỏ bừng. Thấy nó vậy, anh thôi không cười nữa. Ném cho nó bộ quần áo mới mua sáng nay anh nói.

- Em thay quần áo đi, xong mình đi chơi - anh cười.

13. Chương 13

- Này, anh đi từ từ thôi, chờ em với - nó vừa nói vừa lo chạy theo Mike.

- Em không đi nhanh hơn được à?

- Anh bắt em xách một đồng hồ thế này, làm sao em đi nhanh được. Anh đây, là con trai mà bắt con gái làm thế này hả? Mà lại toàn là đồ của anh nữa chứ.

- Em phải xách, hôm qua lúc bế em lên phòng, em nặng quá nên anh đau tay, bây giờ em phải chịu trách nhiệm với hậu quả em gây ra - anh vênh mặt lên nói.

- Hứ, đồ độc ác.

Mặc dù bị bắt làm vậy, nhưng nó vẫn cảm thấy có gì đó vui vui nhen nhói trong lòng. Thực sự anh chàng này đã mang lại nhiều cảm giác mới mẻ cho nó. Nhưng tình cảm của nó đối với anh chỉ là thứ tình cảm của

một người bạn đối với một người bạn khác giới thôi, hoặc có thể xa hơn nữa là tình cảm của một người em gái dành cho anh trai, chưa bao giờ vượt lên trên tình cảm nam nữ.

Nó chạy theo Mike một cách khó nhọc. Nhìn ngoài đường, xe cộ đang tấp nập đi lại. Bỗng một bóng hình từ lòng đường bên kia lướt qua mắt nó. Có phải đó là hấn? là Khánh phải không. Chỉ kịp nghĩ như vậy nó chạy vội sang đường, đuổi theo cái bóng đó, vút đồng đồ lại cho Mike. Nó chạy mãi, nó gọi tên hấn, nhưng hấn không trả lời. Tại sao mỗi lúc nó cố gắng quên đi bóng hình hấn thì hấn lại xuất hiện, tại sao những lúc nó cần hấn thì hấn đã ở đâu. Bất giác nó đưa tay lên định chạm vào người phía trước..... nhưng..... chỉ là hoang tưởng..... nó đã quá hoang tưởng rồi, nó nhớ hấn, nhớ đến phát điên. Nó ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc, mặc kệ những ánh mắt của người qua đường đang nhìn nó. Một cánh tay ôm nó vào lòng, nó ngẩng khuôn mặt nước mắt đầm đìa lên nhìn, là Mike, anh đã chạy theo nó suốt sao. Nó như có một điểm tựa, vội bám lấy cánh tay anh, vùi mặt vào ngực anh khóc nức nở.

Ở một góc của thành phố, đang có một người con trai dõi theo nó. Hấn biết..... nó vẫn còn rất yêu hấn.

.....

Nhật kí..... ngày..... tháng..... năm....

Hôm nay em mơ thấy anh. Mà không, không phải mơ, em đã nhìn thấy anh, nhưng chỉ là trong ảo giác anh ạ. Liệu ảo giác em tự mình đặt ra có thành hiện thực không anh. Em đang trốn chạy, đúng vậy, em chỉ có thể trốn tránh hiện thực thôi. Để không phải nhìn thấy anh hạnh phúc bên một người con gái khác mà không phải là em, chỉ còn cách trốn chạy thôi anh ạ. Em hèn lắm đúng không anh, có lẽ em sẽ chỉ mãi sống trong những hoang tưởng mà không có anh..... Xin lỗi anh..... nhưng em đã quá mệt mỏi rồi.....

Kết thúc những dòng nhật kí, một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt nó tạo thành một vết loang lổ trên trang nhật kí..... Nó với tay kéo ngăn tủ..... Một viên thuốc ngủ rơi ra..... Và có lẽ chỉ khi tìm đến cái chết..... nó mới được thanh thản.....

Cánh cửa phòng nó bỗng bật mở. Hấn chạy đến bế nó chạy đến bệnh viện. Giờ này taxi cũng không còn, hấn vội vã tìm trạm cấp cứu gần nhất.

- Đứng ngủ An Anh, anh xin em, đừng nhắm mắt, đợi anh một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi.

Hấn bế nó chạy đến trạm cấp cứu.

Hấn đứng ngoài, trong lòng nóng như có lửa đốt. Hấn đi đi lại lại không yên, thực sự bây giờ hấn đang rất lo lắng. Bỗng điện thoại hấn đổ chuông. Là Mike gọi. Dương là chị họ hấn nên hấn cũng thân với Mike, tiếp xúc nhiều với Mike hấn thấy Mike cũng yêu Dương. Hấn cũng biết mục đích Mike sang đây là để bảo vệ nó theo “mệnh lệnh” của Dương. Hấn vội bắt máy.

- Không ổn rồi, anh qua chỗ An Anh, thấy trên bàn nó có quyển nhật kí. Đoạn cuối nó viết sẽ tự tử, anh thấy lọ thuốc ngủ rơi ra từ ngăn kéo nhưng không thấy nó đâu cả.

- Em vừa đưa cô ấy đến bệnh viện, anh đến đây đi, ở đây là.....

- Ok anh đến ngay.

Vì bệnh viện này gần khách sạn nó ở nên chỉ 5 phút sau đã thấy có sự có mặt của Mike.

- Sao rồi?

- Đang ở trong đó - hấn nói, hất mặt về phía phòng cấp cứu.

Mike ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh người ra đăng sau thở dốc.

- Mong là con bé sẽ không làm sao.

Dừng lại một lúc, Mike như nhớ ra điều gì đó, liền nói:

- Anh có cầm theo quyển nhật kí của nó. Trong nhật kí nó toàn viết về em - nói rồi Mike đưa quyển nhật kí của nó cho hấn.

Hấn đưa tay ra đón lấy quyển nhật kí từ tay Mike. Mike có thể cảm nhận rõ rằng tay hấn còn run run.

Đúng lúc hấn cầm quyển nhật kí định mở ra thì phòng cấp cứu bỗng bật mở. Hấn chạy đến bên chiếc giường đặt nó, hỏi:

- Cô ấy có sao không? (tất nhiên đoạn này nói bằng Tiếng Anh nhá, vì Hà ngu Tiếng Anh nên dịch luôn sang Tiếng Việt cho nó nhanh ^^).

- Vì đưa đến quá muộn nên..... - bác sĩ lắc đầu.

Hấn quay ra, mặt nó được bao phủ bằng một lớp khăn trắng. Chân hấn quỵ xuống, hấn không còn đứng vững được nữa. Quyển nhật kí lặng lẽ rơi xuống, cũng như chủ nhân của nó đã chết.

Nó được một cô y tá đưa đến đặt trước cửa nhà xác. Vì có việc phải chạy đi nên chưa kịp đưa nó vào nhà xác, chỉ đặt ở ngoài cửa phòng, tí nữa sẽ có người đưa nó vào.

+++++

Trở về khách sạn của nó, hấn thu dọn đồ đạc của nó lại. Căn phòng này tràn ngập mùi hương nó, khiến nỗi nhớ trong hấn càng thêm dâng cao. Hấn lật từng trang nhật kí, nó bắt đầu viết nhật kí vào cái ngày gặp lại Mạnh. Nhưng việc nhắc đến Mạnh là không nhiều..... mà chủ yếu là cuộc chạm trán giữa nó và hấn =.=”. Hấn lật trang tiếp theo, nó viết về cái hôm say rượu. Dương như, chỉ có quyển nhật kí này mới biết hết mọi suy nghĩ của nó. Bất giác, hấn cảm thấy ghen tị với quyển nhật kí. Hấn ngẩng lên quan sát căn phòng. Mọi góc ngách của căn phòng này hấn đều nhìn thấy bóng dáng của nó....

....Có lẽ ông trời đã sai lầm khi đặt em bên cạnh anh.....

....Có lẽ cả hai chúng ta đều nên chấm dứt ở đây.....

....Vì có lẽ..... hai chúng ta đã sai lầm khi chọn nhau....

....Vì có lẽ..... hai chúng ta đã quá mệt mỏi...

14. Chương 14

——— 2 năm sau ———

- Này, mày định cưới con nhỏ Linh gì gì đó thật hả? - Dương hỏi trong khi đang rót rượu mời khách.

- Ô hay, đến giờ này mà chị vẫn còn hỏi chuyện đấy à. Hôm nay là ngày cưới của em, chị phải vui lên chứ - hấn nói đưa tay kéo miệng Dương lên.

Dương khó chịu đập vào tay hấn.

- Chị đấy, mau mau mà có em bé đi, còn có cháu cho em bế nữa chứ - hấn nháy mắt với Dương.

- Không phải nhắc đến chị - Dương quay qua lè lưỡi với hấn.

Khách đã đến đông đủ, hấn và Linh cùng khoác tay nhau bước vào lễ đường. Chợt trong giây phút này, hấn bỗng nhớ đến nó.

.....Giờ này ở trên thiên đường em có nhìn thấy anh không.....

.....Anh sẽ sống hạnh phúc..... hãy tha lỗi cho anh..... vì đã quá ích kỉ.... vì đã giữ hạnh phúc cho riêng mình.....

.....Anh ích kỉ..... vì vậy hãy quên anh đi..... và tìm một hạnh phúc mới trên đó nhé.....

- Nếu không ai phản đối thì lễ cưới xin được bắt đầu - chủ hôn đồng dục nói.

(Kính gửi: Boys Over Flowers cho ta xin phép fake một chút nhé ^^, ta xin phép hấn hoi rồi nhá, ko được ném đá ta đâu á ^^).

Ở phía cuối căn phòng, đang có một bóng hình cô gái. Là nó, nó đã trở về.

- Tôi xin hỏi lại lần nữa. Nếu không ai phản đối, hôn lễ xin chính thức bắt đầu.

Một lúc lâu sau, không thấy ai lên tiếng phản đối. Chủ hôn mới bắt đầu.

- Vậy tôi xin chính thức bắt đầu.

- KHOAN ĐÃ - tiếng nói này phát ra từ người con gái đứng trước mặt chủ hôn, Linh - Tôi.... phản đối.

Mọi người đều ngỡ ngàng trước lời nói của Linh. Hấn cũng quay sang nhìn Linh với một niềm vui nhen nhói trong lòng, nhưng vẫn không khỏi bất ngờ. Sau một hồi im lặng, song Dương (gồm Dương bạn Khánh và Dương chị hấn ^^), Hưng, Mike và Mạnh cũng đứng lên phản đối. Vậy là hôn lễ đã thành một cái chợ vỡ. Nó cũng hết sức ngạc nhiên trước thái độ của Linh. Linh đột ngột quay xuống phía dưới, chỉ thẳng tay vào nó và nói.

- An Anh, tôi biết cô chưa chết. Mau ra mặt đi.

Nó có hơi thoáng bất ngờ và bối rối nhưng rồi cái cảm giác đó cũng nhanh chóng tiêu tan. Cả lễ đài đang chiếu ánh mắt về phía nó. Nó nhếch môi cười một nụ cười nửa miệng rồi đứng dậy. Nó của bây giờ khác trước rất nhiều, trông nó bây giờ không khác gì một ngôi sao sáng cả. Nó đứng lên, song Dương, Mike, Hưng và Mạnh đều vô cùng ngạc nhiên. Nhưng người bất ngờ nhất là Khánh. Nó tiến gần lên chỗ Linh, giơ tay.

- Tôi.... phản đối - trên môi nó vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng....

++++ Nó ngồi trong quán cà phê. Nhìn nó như một nàng công chúa làm ấy anh chàng bàn bên cũng phải ngoái sang nhìn. Nó nguẩy nguẩy cốc cà phê, mắt nhìn mông lung về một hướng vô định. Chợt một người con trai bất chợt ngồi xuống trước mặt nó, thế là cả mấy tên khác cũng nháo nhác vào xem. Tên con trai kia ăn mặc rất bặm trợn.

- Cô em, đi chơi với bọn anh nhé - tên trước mặt nói.

Nó làm lơ như không nghe thấy gì. Tên kia vẫn kiên nhẫn hỏi.

- Sao thế? Em đang thất tình hả?

Nó vẫn bơ. Tên kia đã mất hết kiên nhẫn, nói to.

- Con chó này, mày không nghe tao nói gì à - vừa nói vừa dơ tay lên định đánh nó.

Bỗng có một cánh tay giữ chặt lấy tay tên kia, bề ngược ra đằng sau. Nó ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, là Khánh.

- Mày.... cút - Khánh nói như quát vào mặt tên kia.

Tên kia dù không muốn cũng phải đi vì nhìn mặt hấn bây giờ đằng đằng sát khí. Hấn ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó, chỉnh lại quần áo.

- Em vẫn thế, chả bao giờ quan tâm đến chính mình.

- Ai bảo anh thế? - nó cãi lí.

- Thôi không nói với em nữa.

Vậy là cả hai lại chìm vào im lặng. Thực ra không phải là không có gì để nói mà là không biết nói gì trước tiên. Nó và hấn, trong khoảng thời gian 2 năm dài như vậy, có rất nhiều điều muốn nói.

Vậy là hấn là người mở lời trước.

- Sao em.... vẫn còn sống? Anh tưởng..... - chưa kịp nói hết hấn đã bị những ngón tay của nó chặn không cho nói tiếp.

- Đây.... là bí mật của em - nó nháy mắt với hấn.

Hấn bật chợt vươn người lên hôn nó.

- Nhóc ơi! Yêu anh nhé....

..... Ông trời đã không sai lầm khi sắp đặt chúng ta bên nhau anh ạ.....

..... Có lẽ chúng ta..... là người sai lầm..... khi đã hiểu lầm Thượng đế...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-oi-yeu-anh-nhe>